

Er du okay, Aylan?

© 2018 Forlaget Conta, Silkeborg, Danmark
forlagetconta@gmail.com

1. udgave – 1. oplag – 2018

Forfatter: Mikkel Nordin Frost

Omslag: Henrik Koitz

Opsætning: Hansen

Korrektur: teksteroqkorrektur.dk

Lixtal: 22

Punktstr.: 14 (valgt for at tilgodese usikre læsere)

Trykt ved ScandinavianBook A/S, Aarhus, Danmark 2018

Bogen er trykt på svanemærket papir

ISBN: 978-87-970018-6-8

Mikkel Nordin Frost

Er du okay, Aylan?

Efterfølgeren til
Achmed fra Syrien

Kære læser

Denne bog er skrevet for at vise dig, at børn, der flygter til Danmark, ofte har en historie med sig, der er frygtelig barsk. Den historie kommer sjældent frem i hverdagen for de flygtninge, der kommer til Danmark, når man møder dem på gaden eller i skolen. Men den sidder i de børn og voksne, der har oplevet historien. Hvis du læser lidt om, hvad de flygtninge har af historier med sig, fra før de mødte dig, så kan det også blive lettere at forstå hinanden, og måske kan det hjælpe til et bedre fællesskab for alle, der bor i vores land.

God fornøjelse med bogen!

– Mikkell

Achmed

Achmed flyver over Aleppo. Kredser omkring sin barndoms gade. Han ser Aylan stå i regnen. Der hvor Achmeds hus engang stod. Aylan er mager. Han står helt stille og kigger op i Achmeds retning. Øjnene er tomme og blanke. Døde, som på et udstoppet dyr. Armene hænger. Der er noget, der bevæger sig rytmisk på hans bryst. Achmed kan ikke se, hvad det er. Han kredser rundt om Aylan. Stadig på afstand, men han nærmere sig langsomt, forsigtigt.

Så ser han, hvad det er, der bevæger sig. Det er Aylans hjerte, der hænger uden på tøjet. Det dunker, og blodet løber ned ad ham. Aylan stirrer på Achmed med sine døde øjne. Men han er i live.

Med et sæt vågner Achmed. Han tumler prustende ud af sengen. Ligger på gulvet, skævt op ad sengens ene side. Tager sig til hovedet. Lader hænderne glide langsomt gennem håret. Sveden fra panden gør håret vådt.

– Fucking lortedrøm, hvisker han.

Han sætter sig på sengekanten og afventer, at åndedrættet finder et tempo, han kan følge med i. Han må sortere tankerne. Putter dem tilbage i kasserne. Ligesom da de var på flugt, og han ikke kunne sove i FN-lejren i Grækenland. Han må finde ro. Lidt efter kommer han til hægterne og rejser sig. Han går ud på badeværelset. Kort efter er han nedenunder.

– Aylan ringede til mig i går, mor, siger Achmed mut. Drømmen har stadig tag i ham.

Mor stopper med at hænge tøj op på tørrestativet.

– Midt i skoletiden? spørger hun. Hvad sagde han?

Achmed får tårer i øjnene og en klump i halsen.

Han kan ikke sige det. Men han må sige det.

– Hvor er far?

– Han ser fjernsyn.

Achmed styrer imod stuen.

– Hvad er der sket? spørger mor og følger efter ham.

Achmed ignorerer hende og går roligt ind i stuen. Far griner højt af et arabisk fjernsynsprogram.

– Far!

– Ssh, Achmed! Jeg ser fjernsyn, siger far højt på arabisk.

Achmed bliver mismodig. Skal han lade være med at sige noget? Bare glemme det. Mor står lige bag ham. Nej, han kan ikke have det i hovedet. Det må ud. Far kan godt finde på at blive virkelig vred, når Achmed forstyrrer ham. Achmed tøver og lader, som om han kigger med. Stirrer på tv'et, imens han forsøger at finde de ord, der kan få far til at lytte uden at skælde ud.

– Aylans familie er blevet dræbt i et bombe-

angreb, siger Achmed stille, og så kan han ikke længere holde tårerne tilbage.

Mor tager hånden op foran munden og stivner. Siden Achmed havde talt i telefon med Aylan, havde han holdt tårerne tilbage. Nu kan han ikke mere. Tårerne strømmer ned ad kinderne. Først uden lyd. Så en stille hulken. En knugende smerte bag kæben, og så bryder gråden endelig ud. Utrøstelig synker Achmed i knæ. Far rejser sig og sætter sig ned til Achmed. Fjernsynet buldrer derudad med latter og høje stemmer på arabisk.

Far beder til Allah, imens han aer Achmed over håret og på skulderen. Rastløs aer han løs, som om det kan få Achmed til at stoppe.

- Hans søstre ... og mor og far ... de er alle døde ..., hulker Achmed.

Far beder videre. Det er trygt, når far beder. Achmed falder til ro. Han rejser sig. Far rejser sig. Han stopper med at bede. Mor kommer hen og holder om Achmed, der tørrer øjnene

med hænderne. Han prøver at gøre sig stærk.

De sidder længe i sofaen og taler om det, der er sket. Far vidste godt, der havde været et bombeangreb i deres gamle kvarter dagen i forvejen. Han vidste bare ikke noget om, hvem der var døde, og hvem der havde overlevet.

- Hvornår skete det, Achmed?

- Aylan sagde et par måneder efter, at vi flygtede.

- Men ... der har ikke været noget bombeangreb i vores kvarter i perioden mellem vores hus blev ramt og det angreb, der var i går.

- Skete det i går? Achmed er forvirret. Hvorfor sagde Aylan ikke det, far?

- Det ved jeg ikke. Måske fordi han vil have det til at lyde, som om han godt kan klare sig. At han er stærk. Eller fordi han er i chok eller bare forvirret, jeg ved det ikke, min søn.

Achmed rejser sig.

- Vi skal have Aylan herop! udbryder han bestemt.

Mor og far bliver stille.

– Vi SKAL have Aylan herop! gentager Achmed. Vi må hjælpe ham. Han er min bedste ven. Vi må hjælpe ham. Han er ligesom familie for mig. Som en fætter.

– Men Achmed ... hvordan? spørger far.

– Jeg er ligeglad med hvordan. Han skal her til Danmark!

– Hvordan ved du, at han gerne vil til Danmark og bo med os?

– Hvad skal han ellers gøre? Næsten alle, han kender, er døde eller har forladt Aleppo, insisterer Achmed.

– Men vi har ingen penge, Achmed. Uden penge kan vi ikke hjælpe nogen. Og selv om vi havde penge, hvordan skulle vi så sætte det i gang? Du ved, vi ikke kan stole på nogen.

– Hvad med onkel? Han er rig. Han kan hjælpe.

– Han bor i Damaskus, Achmed.

– Kom nu! Far, vi er nødt til at hjælpe ham!

Far tænker sig lidt om, så sukker han.

– Ok, min søn. Jeg skal se, hvad jeg kan gøre.

De er stille. Mor lægger armen om Achmed og far. De holder om hinanden. Sådan sidder de, indtil far rejser sig og går. Achmed og mor bliver siddende lidt.

– De var så smukke, Aylans søstre, siger mor pludselig og stirrer ud i luften.

Achmed nikker.

– Tænk, at den søde familie bare er væk, fortsætter hun.

– Tænk, at Aylan er helt alene. Han må være så bange, siger Achmed.

Aylan

– Lad mig være! råber Aylan.

En ung dreng med kraftige overarme, rød cap og solbriller tager fat i Aylans arm. Bag ham står en lille tyk dreng og en dreng med tyggegummi i munden og alt for meget voks i håret. Han tygger hurtigt og nervøst på sit tyggegummi, men stopper med at tygge, hver gang han kigger sig omkring. Han er tydeligvis bange for at blive set af de forkerte personer.

– Din far arbejdede for en alawit, siger drengen med cappen bebrejdende.

– Vores hus blev bombet i går. Min far og mor og søstre er døde, forsvarer Aylan sig.

Den lille kraftige kommer også tættere på og råber op i hovedet på Aylan.

- Din far tjente mange penge! Indrøm det!

Aylan kan lugte røg og kaffeånde. Han mærker pulsen stige. Hjertet banker hurtigt og hårdt under den T-shirt, han har haft på, siden bombeangrebet ødelagde hans liv. Det er rigtig nok, hvad drengen siger. Aylans far tjente mange penge, men nu har Aylan kun det tøj tilbage, han står og går i. Det lugter og er beskidt, efter at han har sovet på gulvet i en kælder, og gået rundt i heden om dagen mellem støv og skidt og murbrokker.

Den røgstinkende cap-dreng tager fat i Aylans trøje og rykker ham helt ind til sig, så solbrillerne kun er få centimeter fra Aylan.

- Vi er oprørere, hvisker han. Vi kæmper for revolutionen. Din fars chef holdt med regimet og diktatoren, Bashar al-Assad. Hvad med din far? Hvilken side var han på?

- Oprørernes! skynder Aylan sig at svare.

- Godt! Godt for dig, lille svin. Allah er stor! siger cap-drengen og slipper sit tag i Aylan.

- Han talte tit om revolutionen, fortsætter Aylan. Men på grund af sit arbejde turde han ikke sige noget om det offentligt.

- Men så ville din far jo være lykkelig for, at revolutionen arvede alle hans penge efter hans død. Allah er stor! kommer det hånligt fra cap-drengen.

- Ja, gi' os din fars penge ... NU! råber den tykke. Drengen med tyggegummiet bliver nervøs af, at den tykke råber, og kigger sig igen nervøst over begge skuldre.

- Jeg sværger i Allahs navn, jeg ved ikke, om han overhovedet havde nogen penge. Hvis jeg vidste, hvor de lå, så havde jeg allerede taget dem. Hele huset ligger i ruiner.

En knytnæve i maven, og Aylan synker sammen. Hoster. Hiver efter vejret. Hjertet hopper et slag over, og bagefter banker det endnu hurtigere under T-shirten, der engang var hvid. Han bliver trukket op på benene igen af de stærke arme.

Aylan kender godt de tre drenge. Den lille tykke

gik to klasser over ham, da der stadig var noget, der hed skole. De to andre har han set gå og samle alt af værdi ind til revolutionen rundtomkring i byen. Nogle gange går de med håndvåben, men han kan ikke se nogen våben nu. Aylan ved godt, at de arbejder for en oprørsgruppe lidt nord for Aleppo. De giver alt, hvad de finder til oprørsgruppen, som bruger værdierne til våben i kampen mod regimet og diktatoren Bashar al-Assad. Finder de ud af, at nogen er flygtet eller er blevet slået ihjel, så tømmer de lejligheden eller huset for værdi og sælger alt. De har aldrig før gjort Aylan noget. For nogle år siden var ham den tykke en rigtig flink fyr. I dag er Aylan bange for dem alle tre. Han har set dem gennemtæske folk. De er ligeglade med, om det er børn eller voksne. De tæsker dem bare.

– Hvor gemte din far sine penge? råber den tykke.

Aylan er kun lige ved at komme sig oven på mavepumperen. Han tøver. Han ved ikke, hvad

han skal sige. Han aner ikke noget om sin fars penge. Han døde jo ligesom dagen før.

– Svar, dit lille svin! råber cap-drengen. Og hvis du lyver, så smadrer vi dig ... i Allahs navn!

– Hvis jeg fortæller, hvor pengene er, lader I mig så gå? får Aylan fremstammet. Han ved ikke, hvad han ellers skal sige.

Den tykke sparker Aylan i maven, så han falder sammen og ruller om på siden i fosterstilling. Han holder knæene helt ind til maven, hoster, hiver efter vejret og stønner. Først kan han næsten ikke hive luft ned i lungerne. Han bliver svimmel, som om han ikke får ilt nok. Det sortner for øjnene. Lidt efter lidt får han mere ilt. Hosten tager til. Han hoster og spytter. Han kommer til hægterne, og drengene griner, som om det hele bare er sjovt og underholdende. De har tændt en smøg hver og står lidt på afstand og gør nar ad Aylan. Så rejser Aylan sig igen. Han kigger sig omkring. Folk går forbi et stykke væk. De kigger efter dem, men ingen tør hjælpe ham.

– Du kan godt glemme det. Hvis du forsøger på at stikke af, så slår vi dig ihjel, lille svin!

Aylan tænker sig om. Far gemte penge i huset, men Aylan ved ikke hvor. Nu er huset smadret, og hele familien ligger stadig under murbrokkerne. Det er umuligt at finde noget, og Aylan vil ikke tilbage til ruinerne af deres hus.

– Hvor er din fars penge, lille svin?

Aylan stirrer ind i solbrillerne. Han bliver nødt til at komme med et svar. Lyt til dit hjerte, når du bliver i tvivl, sagde mor altid. Men hjertet kan han ikke lytte til nu. Det banker så hurtigt, at der ikke længere er en puls at lytte til.

– I stuen bag tv’et, siger han så. Bare tag, hvad I vil ha’, og lad mig gå.

– Ja, selvfølgelig tager vi, hvad vi vil ha’. Det rager ikke dig, lille svin. Men du viser os, hvor det er henne, ellers er du død!

Cap-drengen tager fat i nakken på Aylan, trækker ham op og skubber ham foran sig. Aylan ømmer sig og tumler foroverbøjet fremad med

store smerter i maven. Han bliver skubbet igen. Er ved at falde. Skridt for skridt bliver smerten i maven mindre, og han kan gå mere og mere almindeligt. En virkelig dårlig fornemmelse sniger sig ind på ham. De er på vej tilbage til familiens gamle hus. Under ruinerne ligger hans mor, far og tre søstre. Døde. Han får kuldegysninger ved tanken om det. Hans vejrtrækning bliver hurtigere. At nærme sig ruinerne og grave i dem med de bare næver for måske at støde ind i sine kæres døde kropsdele er utænkeligt. Han må væk, om det så koster ham livet.

Achmed

Achmed tager telefonen op og taster nummeret ind. Han er utålmodig.

– Kom nu, Aylan, tag den nu, hvisker han for sig selv.

Telefonen bliver ikke taget.

– Far! Hvad gør vi?

– Du må prøve igen, eller send en sms.

Achmed skriver en sms på arabisk: *Er du okay, Aylan? Ring, når du kan. Måske kan vi hjælpe dig. Jeg har en onkel i Damaskus. Hvis du kan komme derned, så kan han hjælpe dig, om Allah vil. Gå med Allah! Din ven Achmed.*

– Mere kan du ikke gøre lige nu. Du må ringe igen, når du kommer hjem fra skole. Du skal af sted nu.

Endnu en dag, hvor Achmed ikke selv kan styre sine tanker. Endnu en dag, hvor lærerne vil have ham til at knokle for at blive dygtig til dansk og alle mulige andre ting, og hvor han skal prøve at få nye venner og gøre det godt hele tiden, samtidig med at hans bedste ven er efterladt alene i en krigshæret millionby i Syrien. Achmed kan stadig ikke fatte, at både Aylans mor, far og søstre er døde. Det er en tanke, der ikke vil gå væk. Skrækkelige billeder. Uanset hvor meget Achmed prøver at kaste tanken og billederne væk, så vender det hele tilbage i hovedet på ham. Som en tennisbold med elastik i. Uroen og smerten. En tankebold med boomerangeffekt, tænker Achmed. Han kan intet stille op. Han kaster tanken fra sig igen ... op mod stjernerne. Et splitsekund efter er den tilbage.

Frustrationerne sætter sig spor i Achmeds ansigt, men han må prøve at følge med. Prøve at skjule sine følelser og bare følge med. Ind i

klassen, snak med nogen, grin, vær venlig, smil til læreren, når hun kommer ind. Vær flink ved dem, der taler til dig, sæt dig på din plads, når klokken ringer, sid stille, hør efter. Du skal lære noget nu.

Achmed falder i staver, mens læreren forklarer, hvad de skal. Han forsvinder igen ind i tankerne og billederne: Aylan! Du skal ikke stå der med hjertet uden på trøjen igen! Du må sætte det på plads! Du må til Damaskus! Min onkel ...

– Achmed? Hvad vil du lave fremlæggelse om?

– Hvad?

– Ja, hvad? Achmed ... du må høre efter i skolen. Vi skal i gang med at forberede en fremlæggelse om et land i Europa. I skal lære at bruge PowerPoint, og du skal vælge, hvilket land du vil skrive om.

– Suria, siger Achmed med det samme.

Hele klassen griner.

– Det er sgu da ikk' Europa! er der én, der udbryder.

– Hvad FUCK, griner I af, små svin, råber Achmed, rejser sig fra stolen, skubber til den, så den vælter, og går ud af klassen.

Det regner. Han går bare. Ved ikke hvorhen, eller hvorfor. Han kan bare ikke mere. Det dunker i hovedet på ham. Tårerne trænger sig på. Han krænger munden rundt i underlige bevægelser for at undgå at komme til at græde. Et par tårer springer frem i øjenkrogen, men der kommer ikke flere. Heldigvis. Achmed tørrer øjnene og går en tur rundt om skolen. Han stiller sig med ryggen mod muren under halvtaget, hvor han dagen før stod og talte i telefon med Aylan. Med hænderne i jakkelommen og ryggen mod muren lader han sig langsomt glide ned på jorden, indtil han sidder med knæene helt oppe mod hagen og bagdelen i den kolde skolegård.

Pludselig står hans lærer der.

– Achmed. Det er helt okay.

– Det ikk’ en skid fuckin’ okay. Undskyld, for helvede.

– Er der noget, jeg kan gøre for dig, Achmed?

Flere tårer springer frem. Achmed tørrer dem irriteret væk. Det er sgu da ikke ham selv, der skal hjælpes eller have omsorg. Det er Aylan, der er i problemer. Han har mistet hele sin familie. Det er ikke til at holde ud at tænke på. Og nu er han helt alene i Aleppo uden nogen til at hjælpe sig. Achmed gider ikke fortælle læreren noget om det. Det kommer ikke hende ved. Og hun vil alligevel ikke kunne forstå ham.

– Jeg skriver lige en besked til dine forældre på intra, siger læreren og går tilbage til klassen.

Achmed svarer ikke. Skriv, hvad fuck du vil, tænker han.

Aylan

Aylan mærker mobilen vibrere i lommen. Med ét sidder hjertet helt oppe i halsen på ham. Achmed! tænker han. Han må lade som ingenting. Han tør slet ikke tænke på, hvad der ville ske, hvis han bare lige stoppede op for at tjekke en sms. Folk, der går forbi dem, kigger væk og skynder sig videre, når de ser, hvem der går bag Aylan. Cap-drengen med hans Ray-Ban-solbriller og overdrevne selvsikre stil virker til at nyde frygten, der lyser ud af folk – og ud af Aylan. De kommer til det sted, hvor Achmed og Aylan gik og snakkede på vej hjem fra skole, lige før bomben faldt. Han savner Achmed. Han savner at have nogen, der er på hans side. Nogen at tale med, nogen der lytter, og som virkelig kender ham.

Siden Achmed flygtede fra Aleppo, er bombardementerne i byen taget til. Hver eneste dag er der faldet bomber og nu igen i deres kvarter. Selvom de oftest sprænger mange kilometer væk, er det alligevel skræmmende, for man ved aldrig, om den næste falder lige der, hvor man selv går. Aylan ved godt, hvor hårdt bomberne rammer. Hvor meget de smadrer folks liv. Nærmest alle, han kender, er flygtet. Onkler, tanter, kusiner og fætre. Selv Aylans bedsteforældre er væk. De måtte flygte, fordi bedstefar var syg, og de ikke længere kunne skaffe den medicin, han havde brug for. Aylan kan ikke huske, hvad bedstefar fejlede, men de flygtede for tre måneder siden, omkring samme tid som Aylan, og nu ved han ikke, om de er døde, eller hvor de kan være flygtet hen. Han har ikke kontakt til dem mere. Det sidste døgn har været det værste i hans liv. Alt er væk. Han er helt alene. Ingen til at hjælpe sig. Ingen mad, intet rent tøj. Han kan ikke bade nogen steder. Han ved ikke, hvor han skal sove,

og hvem han kan tale med, og nu går han sammen med tre monstre, der vil have ham til at finde hans fars penge i murbrokkerne blandt hans families døde kroppe. Det er, som om elendighederne bare fortsætter.

Aylan ser sig omkring, imens de fortsætter igennem de ødelagte gader på vej til Aylans familiegrav under ruinerne. Alt i hans krop stritter imod. Han kan ikke gå tilbage dertil. Igen bliver han skubbet i ryggen. Denne gang er han lige ved at vælte forover ned i gruset. Sms'en fra før igen. Mobilen er på lydløs, men han mærker den vibrere i lommen. Gid Achmed var her. Han forsøger at få øjenkontakt med de folk, der går forbi. Prøver at vise dem, at han er desperat. At de skal hjælpe, men ingen tør nærme sig.

Alt håb er ude, og Aylan giver op. Han skal ikke tilbage og grave i de ruiner. Så hellere selv dø.

En pludselig indskydelse – et glimt fra hukommelsen: *Du skal følge dit hjerte, Aylan.* En bemærkning fra bedstemor mange år tidligere.

Ordene giver håb, men han må sætte livet på spil. Det er alt eller intet.

Han forsøger at gå en anelse skævt og lidt hurtigere fremad. De griner ad ham og håner ham. De lægger ikke mærke til, at Aylan har fået et nyt mål at gå efter. Han styrer lige imod en bunke murbrokker. I det han er helt tæt på murbrokkerne, stopper han op. Så bliver han skubbet hårdt i ryggen. Aylan lader sig falde ned på maven. Cap-drengen er over ham med det samme, sætter sig på Aylan og begynder at slå ham i ryggen. Aylan griber ud efter en mursten, ruller rundt og slår murstenen hårdt mod panden på sin overfaldsmand, der uden en lyd falder til jorden. Cap-drengen er fuldkommen slået ud. Aylan rejser sig med murstenen i hånden, klar til at slå ethvert levende væsen ned, der nærmer sig. Han pruster og fnyser. Som et dyr, der slår ihjel for at overleve. De to andre står som forstenede. Aylan har slået deres leder ned. Det er, som om de ikke helt forstår det. Før var han så svag.

De havde undervurderet ham. Han ville hellere dø end at vende tilbage til familiegraven. De bakker langsomt. Aylan kigger først den nervøse voksdreng i øjnene, så den vrede, fede dreng, der engang var venlig. Han er klar til at gøre det af med dem begge to. Pludselig hvæser han ad dem. Så løber de. Han står forundret og kigger efter dem. Kommer til sig selv. Smider murstenen. Ser på cap-drengen, der ligger på maven. Helt stille. Så løber Aylan.

Achmed

Achmed tager sin mobil frem. Han sidder stadig i skolegården med ryggen mod muren. Det er koldt at sidde der, men han er ligeglad. Han skriver en sms: *Hvor er du, Aylan? Er du okay?*

Selvfølgelig er han ikke okay, tænker Achmed. Han har lige mistet hele sin familie, og så skriver du og spørger, om han er okay? Fjols. Du er en dårlig kammerat, at du ikke forstår ham bedre. Tag dig sammen, Achmed!

Han skriver en ny sms: *I Allahs navn svar mig, Aylan. Tag til Damaskus. Find min onkel. Han kan hjælpe dig. Jeg sender adressen til dig senere. Bare tag af sted – til Damaskus. Må Allah hjælpe dig.*

Achmed sidder lidt og stirrer tomt ud i skolegården. På væggen over for ham er der en mosaik. Det er en masse små fliser i mange farver, der er sat sammen til forskellige figurer og dyr. Der er en fugl, et hjerte, et brev og en blomsterknop. Mosaikken er lavet af skolens elever i 1972. Det står nederst i højre hjørne. Det år skolen blev bygget. I midten af mosaikken med de mange farvede fliser står skolens motto: Du kan, hvad du vil.

Det kan Achmed godt læse. Han læser det mange gange. Pludselig går det op for ham.

– Det er et tegn fra Allah! hvisker han.

Et tegn, der fortæller ham, at han skal holde op med at klynke og komme i gang med at hjælpe Aylan. Han rejser sig resolut og går ind ad døren. Damaskus? tænker han på vej ind i klassen. Gad vide, hvor langt der er. Hvordan kommer Aylan derned? Bus? Men han har jo ingen penge.

I klassen snakker de om fremlæggelsen. Læreren har valgt et land for ham. Han skal fremlægge om

Frankrig sammen med Malaika fra Congo. Det er fint nok. Hun er sød. Han starter en computer op og går i gang. Malaika er allerede begyndt at finde info om Paris.

– Du okay? spørger hun.

Achmed trækker på skulderen og prøver med et smil.

– Ja, siger han, nikker og prøver at være venlig mod hende. Men Aylan fylder alt for meget i hovedet på Achmed. Han googler Frankrig. Han finder indbyggertallet. Skriver det op. Han finder et billede af det franske flag. Han vil sætte det ind i PowerPoint, men aner ikke hvordan.

– Malaika? Hvordan ... foto ... i PowerPoint?

– Det ved jeg ikke, svarer hun, og så begynder de at grine begge to. Læreren tysser på dem. Achmed rækker hånden op. Læreren er hurtig til at komme.

– Hva' så, Achmed? Er du okay?

– Ja, det er fint. Kan du hjælpe med det der billede? Hvordan man ...

Achmed mangler ord.

- Hvordan man får billedet af flaget ind i PowerPoint? hjælper hun. Hun viser ham det og forklarer. Achmed er taknemmelig over, at hun er tålmodig med ham, selvom han blev så vred lige før.

- Tak!

- Så lidt, Achmed. En anden gang spørger du bare Malaika. Jeg har allerede forklaret hende det.

Da læreren er gået, kigger Achmed og Malaika indforstået på hinanden, og så bryder de igen ud i grin.

Arbejdet med fremlæggelsen giver Achmed ro på tankerne, men han kan alligevel ikke lade være med at undersøge, hvor langt der er fra Damaskus til Aleppo: 356 kilometer. Hvordan skal Aylan dog kunne rejse så langt alene? Uden penge. Uden mad. Han prøver at slå det hen. Malaika er sød. Det hjælper at arbejde med hende om Frankrig.

Hvorfor svarer Aylan ikke på mine sms'er? tænker Achmed, imens han forsøger at lave et

link fra sin PowerPoint til en YouTube-video om den franske revolution. Guillotinen er temmelig skræmmende, tænker Achmed. Han spekulerer på, hvad der er værst: at få hugget hovedet af i en guillotine under den franske revolution eller at få hugget hoved af med en IS-krigers sabel under den syriske revolution?

Da Achmed er på vej hjem fra skole, kommer der en sms. Han tager hurtigt mobilen op af lommen og læser.

Aylan

Aylan går hvileløst rundt i de mest befolkede gader i Aleppo. Denne del af byen ligger endnu ikke i ruiner. Folk prøver at opretholde et normalt liv med en almindelig arbejdsdag, så vidt det kan lade sig gøre. Mange andre bydele er som hans eget kvarter fuldstændig ødelagte. Han er hele tiden på vagt, og samtidig prøver han at virke afslappet og naturlig. Det går ikke så godt. Han er urolig og kigger sig omkring hele tiden for at se, om nogen følger efter ham.

– Åh, Aylan! siger en dame pludselig og stopper op foran ham. Det er en mor til én fra skolen. Han har aldrig talt med hende før.

– Jeg hørte, hvad der skete med din familie i går. Det er jo forfærdeligt. Jeg beder til Allah

for dig. Allah vil hjælpe dig. Du er velkommen til at komme hjem til os. Dine forældre var meget vellidt. Må Allah se i nåde til dem.

– Tak, Allah velsigne Dem, smiler Aylan og prøver at afslutte samtalen.

Damen fortsætter med at tale til ham, men han går baglæns videre, kigger på hende med samlede hænder og takker Allah flere gange. Hun bliver ved med at beklage Aylans forfærdelige situation. Folk kigger efter dem. Han vil bare gerne forsvinde i folkemængden og gå rundt, som om han slet ikke findes. Han vender sig og fortsætter fremad. Så kommer der en sms mere. Denne gang tager han telefonen op og læser, imens han går. Det er Achmed. Aylan får tårer i øjnene. Damaskus? Der er helt vildt langt. Hvordan skal han dog komme til Damaskus, og hvem siger, at Achmeds onkel vil hjælpe ham? Der er ikke noget, der er gratis her i verden. Det ved Aylan godt. Alle vil have noget for noget. Alligevel får han virkelig lyst til, at nogen skal hjælpe ham. En eller anden må rigtig gerne

bare sende ham et godt sted hen, hvor han kan sørge over tabet af sin familie i fred. Uden krig og evig frygt. Bare fred og tryghed. Han går forbi en gruppe legende børn. De spiller fodbold midt i det hele. Pludselig sprænger en bombe, der får hele gaden til at ryste. Aylan stivner og afventer. Der er ingen andre, der lader sig mærke med det. Den lille fodboldkamp med de tapre spillere fortsætter bare. Alt omkring ham fortsætter, som om intet er hændt. Måske var dette bombenedslag lig med endnu en families udslettelse, tænker Aylan.

Han tæller inde i sig selv. Hvor lang tid går der før det næste bombenedslag? Der kommer næsten altid to lige efter hinanden. 52 når han til, så kommer der et til. Der er stadig ingen, der lader sig mærke med noget. Endnu et barn er måske blevet forældreløs, tænker han.

Han beslutter sig for at prøve at finde et sted, hvor han kan læse sms'erne fra Achmed igen og skrive til ham. Men hvor? Så kommer han i tanke om sin fars arbejde. Han ved, der er langt,

men det er stadig tidligt på eftermiddagen, og det tager vel en times tid at gå derhen. Aylan er sulten. Han har ingen penge, og han har ingen, der kan hjælpe ham. I går var han søn af en vellønnet revisor, i dag er han hjemløs uden hverken mor eller far. Eller søstre. Imens han går, tænker han på, hvor mange der egentlig er flygtet, siden Achmed flygtede. Folk han enten er i familie med eller venner og bekendte. Han når til 56. Det er nedslående. Som om alle i hans 11-årige liv er væk. Hans hjerte bløder, og det kan ses i hans ansigt. Det er for deprimerende at tænke på alle dem, der mangler. Han må bare gå uden at tænke. Men de triste tanker forfølger ham. Som om de har slået sig ned i skohælene og hele tiden springer op i hovedet på ham som små lopper, imens hans blødende hjertes blodspor farver jorden rød bag ham gennem hele byen. Han prøver at gå hurtigere. Det hjælper faktisk lidt. Det er, som om tankerne har sværere ved at trænge sig på.

Pludselig er han fremme.

Der er mange folk, der går ind og ud ad dørene i bygningen til fars arbejde. Aylan opsluges af menneskestrømmen på vej ind i bygningen. Han tager elevatoren op. Der er er ikke rigtig nogen, der lægger mærke til ham. Han husker kun en enkelt af sin fars kollegaer. Det er, fordi han engang spurgte ham, om Aylan også ville være revisor, når han blev stor. Ingen andre havde talt til ham den dag, han var med sin far på arbejde. Aylan skulle i hvert fald ikke være revisor, han skulle være professionel fodboldspiller, havde han svaret.

Så står Aylan foran skiltet til kontoret. Han ved, at han bare kan gå ind. Det har hans far fortalt ham. Aylan har aldrig før benyttet sig af det, men lige nu ved han ikke, hvor han ellers skal gå hen.

Han åbner forsigtigt døren. Der er travlhed. Telefoner ringer mange steder fra. Bag et skrivebord lige over for indgangen sidder en dame og taler i telefon. Hun ser ikke Aylan. Han går stille ind ad døren. Man kan gå til begge sider, men

Aylan mener, fars kontor ligger til venstre. Han går rundt om hjørnet, som om han ved, lige hvor han skal hen. Han går videre op ad en lang gang. Der er kontorer til begge sider. Nogle af dørene til kontorerne står åbne, og Aylan ser folk i slips og jakkesæt, der minder om det tøj, far gik i. Alle er i gang med et eller andet. De har meget travlt og kigger slet ikke på Aylan. Nogle sidder ved borde bag computere og skriver, mens andre går rundt med papirer i hånden. Fars dør er lukket. Aylan åbner døren, idet en person bag ham udbryder.

– Aylan! Er det dig?

Det er manden, der talte til ham, den dag Aylan var med far på arbejde. Manden kommer helt hen til Aylan og trækker ham med ind på fars kontor.

– Jeg hedder Nadeem. Kan du huske mig? Jeg er en af din fars gode kollegaer. Hvad er der sket med din far? Jeg har hørt, at jeres hus blev ramt i går. Allah være med dig.

– Æh, jeg ..., og så kan Aylan ikke holde tårerne tilbage. Nadeem lukker døren, så de er alene på

kontoret. Aylan bryder helt sammen. Han hulker og hulker. Nadeem holder om ham og prøver at trøste ham. Han spørger igen, hvad der er sket. Aylan får lov at sidde i fars kontorstol. Han falder lidt ned og fortæller Nadeem det hele. Hvordan der sprang en bombe, imens Aylan ikke var hjemme. Han havde været ude for at købe ind for sin mor. Noget hun skulle bruge til aftensmaden. På vej tilbage slog en bombe direkte ned oven i husene omkring Aylans familie, og da han nærmede sig, var alt bare støv. Aylan fortæller om gravrøverne, der fik fat i ham for et par timer siden, om hvordan han slap væk, og at han ikke ved, hvad han skal gøre, fordi han ikke ved, hvor nogen i familien er henne, eller om der er venner af familien, han kan gå til for at få hjælp.

Nadeem sidder over for ham på den anden side af fars skrivebord. Han sidder stille med tårer i øjnene og lytter til Aylans fortælling.

Aylan bliver rolig igen. Han tørrer øjnene, sukker og trækker vejret dybt. De taler sammen længe.

Nadeem er chokeret og meget forstående over for Aylan.

– Aylan! siger han bestemt. Kig på mig!

Aylan kigger op. Han har hævede, røde øjne, og han er helt beskidt i ansigtet efter at have tørret tårerne væk fra øjnene.

Nadeem kigger ham dybt i øjnene.

– I Allahs navn, jeg hjælper dig. Din far var en god ven og en nær kollega. Jeg vil gøre alt, hvad Allah tillader for at hjælpe dig.

– Kan du hjælpe mig med at komme til Damaskus? udbryder Aylan.

– Damaskus? Hvad er der i Damaskus?

– Min bedste ven har en onkel, der kan hjælpe mig. Min ven er taget til Europa. Måske kan jeg komme til Europa.

– Men ... Okay! Jeg skal nok hjælpe dig til Damaskus. Vi har nogle kunder fra Damaskus. Lad mig undersøge, om der er nogen til møde her i dag. Måske kan du komme med én af dem. Bliv siddende her, så går jeg lige et øjeblik.

Aylan nikker.

Nadeem går hen imod døren. Aylan følger ham med øjnene, da han går ud af kontoret og lukker døren bag sig. Aylan tager sin mobil frem og læser beskederne fra Achmed igen. Det gør ham glad, at Achmed tænker på ham og gerne vil have ham til Danmark. Han sender ham en besked.

Achmed

Jeg er okay. Jeg er på min fars kontor. En af hans kollegaer prøver at hjælpe mig. Send mig adressen på din onkel i Damaskus. Aylan

Efter den besked flyver Achmed nærmest hjem fra skole. Han buldrer ind ad døren til mor, far og Ibrahim, der sidder i køkkenet.

– Far! Far! Aylan har skrevet tilbage. Han vil gerne have hjælp af onkel. Hvad er onkels adresse?

Far og mor ser knap så glade ud.

– Jeg har forsøgt at kontakte min bror, siger far, men der kommer ikke noget svar fra ham. Folk i nærheden har heller ikke hørt fra ham og hans familie.

– Jamen ... hvad mener du? Kan du ikke få fat i ham på hans mobil?

– Han svarer ikke. Vi ved ikke, hvor de er henne. Måske er de flygtet, eller måske ... Vi ved det ikke, Achmed.

– Jamen, hvordan får vi så Aylan til Danmark? Hvad skal jeg skrive til Aylan? Hvor skal han tage hen?

Mor rejser sig og tager Ibrahim med ud af køkkenet.

– Far, svar mig! Hvordan hjælper vi Aylan? Lige nu sidder han på sin fars kontor. Han regner med, at jeg sender ham onkels adresse, så han har et sted at tage hen. Hvad skal vi gøre, far?

– Du kan ikke hjælpe Aylan. Han er nødt til at hjælpe sig selv. Der er intet, vi kan gøre, Achmed. Hvis han kommer til Danmark, kan vi hjælpe ham. Det lover jeg dig.

– HVIS han kommer til Danmark? Han er helt alene. Han SKAL til Danmark!

Achmed går ud i gangen og tager sin jakke på.

– Hvor går du hen? Achmed!

– Over i klubben.

– Achmed!

Achmed er rasende over, at far giver så let op. Det gør han ikke selv. Han må gøre noget for Aylan. Selvom det virker håbløst. Achmed går med skuldrene helt oppe om ørerne. Han spænder i hele kroppen. Det er lidt køligt. Han gnider hænderne imod hinanden, idet han træder ind ad døren til ungdomsklubben, hvor han tit går hen, når han ikke ved, hvad han skal lave, eller ikke gider at være derhjemme. Der kommer også mange af hans nye venner, som han har mødt her i Danmark. Mange af dem er syrere, men der kommer også danskere og unge fra andre nationer.

Malaika sidder sammen med nogle andre piger fra skolen. Hun ser ham med det samme, han kommer ind ad døren. De smiler til hinanden, men han tør ikke gå over til hende lige med det samme. Han går hen til Amir fra klassen, som han plejer at gå sammen med. Han er også fra Syrien. Han boede i Damaskus, før han flygtede med sin

familie. Achmed taler godt med Amir, når de kun er de to. Men han kan ikke så godt lide at være sammen med Amir, når der er andre til stede. Amir spiller næsten altid smart over for alle.

– Nåh, loverboy. Har du set, at Malaika er her for dig i dag, siger Amir og griner til dem, han står sammen med.

– Ja, det har jeg, og det er derfor, jeg er kommet. Ikke for at snakke med dig! siger Achmed og forlader gruppen for at gå over til Malaika.

– Åååh, Amir. Disseeet, siger drengene omkring Amir. De griner.

Achmed går over til pigerne. Drengene bagtaler ham imens. Han er ligeglad. Han gider ikke det der med at spille smart. Og lige nu er han så vred og frustreret over, at han ikke kan hjælpe Aylan, at han ikke er bange for noget. Som om intet kan røre ham. Det er heller ikke, fordi han gider at være kæreste med Malaika. Sådan noget er der slet ikke plads til. I dag har han bare brug for at tale med nogen om det hele. Nogen, der vil

lytte ordentligt, og som forstår ham. Så må det være Malaika. Han er ligeglad. Lige nu er Aylans situation vigtigere end alt andet i Achmeds liv.

Aylan

Aylan kigger sig omkring. Der er ingen vinduer i kontoret. Det er et lidt trist kontor, synes han. Indelukket. For to dage siden sad far her. I den stol, hvor han sidder nu. På bordet står der et billede af hele familien. Far, mor, hans søstre og ham selv. Aylan får tårer i øjnene, men forsøger at undgå at græde. Han kigger rundt på skrivebordet. Der er bare helt almindelige skrivebords- og kontorting. Han kigger i skufferne. Den nederste skuffe i højre side af skrivebordet er låst. Så læner Aylan sig tænkstom tilbage i stolen. Hvorfor mon den er låst? Gemmer far på noget vigtigt dér? Hvad kan det være? Han stirrer tomt ud i luften og tænker videre. Han får den tanke, at hans far pludselig kommer

ind ad døren og giver ham nøglen til skuffen i hånden.

Døren går op. Det giver et sæt i Aylan.

Nadeem træder ind.

– Der er ingen kunder fra Damaskus i huset i dag, siger han. Men på tirsdag i næste uge kommer en af mine kunder fra Damaskus. Måske vil han tage dig med tilbage, når han har holdt møde her. Du er velkommen til at bo hjemme hos mig indtil da.

Aylan svarer ikke. Han tænker på, hvordan han kan få den flinke Nadeem ud af kontoret igen, så han kan få den låste skuffe op, uden nogen ser det. Han vil bare gerne se på fars ting alene.

– Er du ok, Aylan? Er du sulten? Jeg kan godt finde noget at spise til dig.

– Hvad? Ja tak, siger Aylan ivrigt. Jeg er faktisk ret sulten ... og tørstig.

– Ok, bliv her, så finder jeg noget.

– Mange tak, svarer Aylan og smiler.

I samme øjeblik Nadeem er ude ad døren, begynder Aylan at lede efter nøglen.

- Hvor har far mon gemt den? hvisker han tænksomt.

Han leder overalt på kontoret. Pludselig slår han et stort smil op. Han ser et guldindrammet citat fra koranen hænge på væggen. Så går han hen og tager det ned, vender det om, og bag på rammen er der sat en nøgle fast med tape. Han skynder sig at tage nøglen og hænge guldrammen på plads. Et øjeblik efter sidder han igen i sin fars stol.

Så går døren op, og Nadeem står i døråbningen med en frokosttallerken og en flaske vand.

- Tusind tak, jeg er virkelig sulten, siger Aylan overdrevet høfligt og går over til ham.

- Velbekomme. Spis! Der er mere, hvor det kommer fra.

Aylan tager tallerken og vand og sætter sig bag fars skrivebord igen. Nadeem sætter sig på en stol foran.

- Din far var en god kollega, siger han venligt.

Aylan svarer ikke. Han spiser bare. Og drikker. Han er virkelig sulten.

– Jeg er ked af det, der er sket med din familie, Aylan.

Aylan kan fornemme, at Nadeem sidder og tænker på noget.

– Jeg hører lige chefen, om jeg kan holde tidligt fri, så kan vi køre hjem til mig med det samme.

Aylan stopper med at spise og kigger op på Nadeem.

– Kan jeg stole på dig? spørger Aylan forsigtigt.

– Selvfølgelig, svarer Nadeem. Din far og jeg var gode kollegaer. I Allahs navn! Jeg vil gøre alt for ham og hans familie.

– Hvis Allah tillader det, vil du så spørge chefen i firmaet, om jeg må få min fars private ejendele?

Nadeem går over til Aylan. Han lægger en hånd på Aylans hoved og roder ham lidt i håret, imens han smiler.

– Ja, det vil jeg da. Og bagefter tager vi hjem til min familie. Vi skal nok hjælpe dig til at komme lige derhen, hvor du vil.

– Tak, siger Aylan. Han prøver at smile, mens han propper det sidste mad i munden.

Da Nadeem har forladt kontoret, tørrer Aylan sig om munden og låser skuffen op. Der ligger en cigaræske på størrelse med en bog. Aylan sætter forsigtigt æsken foran sig på skrivebordet. Han åbner den.

Achmed

Achmed er tilbage på sit værelse. Han ligger i sengen og kigger på sin telefon. Han tænker på, at Aylan lige nu sidder på sin fars kontor i Aleppo. Hvor forfærdeligt, han må have det. At sidde der på sin døde fars kontor. Hele hans familie er væk. Han er nødt til at advare Aylan om, at han alligevel ikke kan bruge Achmeds onkel i Damaskus. Tænk, at onkel bare er forsvundet. At ingen aner, hvor familien er henne. Mon ikke de dukker op igen? Der kommer nok nyt fra dem allerede i morgen. Achmed kan ikke få sig selv til at skrive om det til Aylan. Det er frygteligt ikke at kunne hjælpe sin bedste ven i så svær en situation. Han kan slet ikke forestille sig, hvor svært Aylan må have det. Achmeds egen flugt fra Syrien med familien ligner

en tur på legepladsen sammenlignet med Aylans situation. Bare farens kollega kan hjælpe. Kom nu, Achmed! Tag dig sammen! Skriv til Aylan! Du skylder ham i det mindste at skrive sandheden, så han kan forsøge at finde en anden vej ud.

Min onkel og hans familie er forsvundet. Ingen ved, hvor de er. Måske er de også flygtet ud af landet. Min far kan ikke få fat i dem. Vi skriver, når vi hører fra dem.

Achmed stirrer op i loftet. Tomhed. Skyld. Han kan ikke gøre mere for Aylan lige nu. Han lukker øjnene. Ser igen Aylan med hjertet uden på tøjet. Åbner øjnene igen. Sætter sig op. Tager tasken. Bogen om den franske revolution. Læser. Tankerne flyver imens. Henter mad i køkkenet. Te. Læser igen, men uden rigtigt at læse. Som om han sidder på et tog, han ikke vil rejse med. Låst inde i kupéen. Som et fængsel. Time for time. Alene. Uden at vide, hvor han er henne, og hvor toget er på vej hen. Det buldrer og brager. Han tør ikke sove. Bange for, hvad der sker med

Aylan imens. Bange for drømmene. Tænder computeren. YouTube. Tomt. Du må lære dansk, tænker han.

– Fuck dansk! udbryder han med sammenbidte tænder.

Aylan

Han løfter langsomt låget på cigaræsken. Den er fyldt med kontanter. En stor stak syriske pund, et tykt bundt eurosedler og tusindvis af dollars. Der ligger også fem flybilletter. Han tager en af billetterne op. Det er mors billet. Han tørrer en tåre væk fra kinden. Han læser hendes navn igen og igen. Flere tårer glider ned. Så forestiller han sig, at de alle fem står i lufthavnen på vej væk. Hvornår skulle vi rejse, tænker han og tjekker datoen. Om 14 dage. Han lukker hurtigt æsken igen og kigger hen mod døren. Han er fuldstændig lamslået. Han stivner, mens tankerne blæser orkanisk rundt i hovedet på ham. Det er min chance, tænker han. Om lidt kommer chefen og Nadeem ind ad den dør. Hvis de ser det, jeg

har i hænderne, så tager de det. Han husker et ordsprog, far brugte: Hvis du ikke er en løve her, bliver du ædt af løverne.

Han tager æsken ind under trøjen og går over til døren, men så kommer han i tanke om noget. Han vender sig rundt og skynder sig at tage familiebilledet på fars skrivebord. Så åbner han døren. Der er ikke nogen. Han går ud på gangen, rundt om hjørnet. Idet han går forbi sekretæren, lyder der en høj lyd fra hans mobil. Han forsøger at lade som ingenting, tager mobilen frem, hilser høfligt på sekretæren, før han går ud ad døren. På vej ned ad trappen læser han Achmeds sms. Achmeds onkel i Damaskus. Det havde Aylan allerede glemt alt om. Han er ligeglad. Han behøver ikke Achmeds onkel i Damaskus længere. Han har fået en ny chance. En endnu bedre mulighed for at slippe væk.

– Jeg forsikrer dig, chef. Allah er mit vidne. Drengen var her lige før. Han må være gået. Vi havde aftalt, at jeg skulle hjælpe ham, at han

skulle tage med mig hjem, og at jeg skulle hjælpe ham.

– Løb efter ham og hjælp ham. Tag fri resten af dagen, siger chefen.

– Tak, chef. Allah vil vise dig nåde. Nadeem stormer ned på gaden og når lige at se ryggen af Aylan, før han forsvinder i mængden. Nadeem løber efter, men der er mange folk på gaden. Alligevel får han hurtigt øje på Aylan igen. Snart har Nadeem fat i Aylan, der forsøger at rive sig løs. Han taber familie billedet. Glasset i rammen smadrer, da billedet rammer jorden.

– Se nu! Lad mig være, råber Aylan og græder igen.

– Rolig, Aylan. Jeg gør dig ikke noget. Du bliver nødt til at lade mig hjælpe dig. Du kan ikke klare alting selv.

Aylan stopper sin modstand og grædende sætter han sig ned og samler billedet af familien op, samtidig med at han holder på cigar æsken under trøjen, så den ikke falder ud. Han tager

billedet ud af rammen og følger hulkende med Nadeem, der holder ham tæt ind til sig.

– Nu kører vi hjem til mig, og så lægger vi en plan for, hvad du kan gøre for at komme op til din ven Achmed.

Aylans gråd er blevet til en snøften. Han siger ikke noget. Han lader sig føre hen til Nadeems bil. Nadeem holder øje med Aylan i bakspejlet. Aylan holder om cigaræsken under blusen med den ene hånd og familie billedet med den anden. Han stirrer tomt ud ad vinduet.

– Hvorfor løb du, Aylan?

Aylan trækker på skuldrene.

– Det er klogt af dig ikke at stole på folk, du ikke kender, men du har brug for hjælp, hvis du vil ud af Syrien. Du kan ikke stole på folk, du møder på gaden, men du kan stole på din fars kollega.

Da de har kørt lidt, stopper de ved en kontrolpost. De er på vej ind i Assad-regimets del af Aleppo. Der er mange kontrolposter i Aleppo.

Nadeem er vant til at skulle vise id-papirer for hver 4-5 kilometer.

– Nadeem! siger Aylan pludselig helt panisk. Jeg har ikke noget id. Det ligger i ruinerne af vores gamle hus.

– Rolig, Aylan. Jeg skal nok hjælpe dig. Det har jeg jo sagt, min ven.

Nadeem ruller vinduet ned. Uden for vinduet står en af Assads soldater. Soldaten drejer maskinpistolen rundt om skulderen og om på ryggen, idet han bukker sig ned til Nadeem og læner albuerne på døren.

– Hva' så, fætter! Hvordan går det? siger Nadeem.

– Fint. Og dig, Nadeem? God dag på arbejdet?

– Helt fin. Jeg har sønnen til en god kollega med. En bombe ramte deres hus, så nu er han helt alene. Jeg har lovet at hjælpe med at skaffe ham nye id-papirer.

– Ok, men hvis han skal forbi her igen næste gang, så skal han have papirerne klar, ellers

kommer han ikke igennem. Okay?

– Helt fint, fætter. Fred!

De kører videre, og snart er de i et af de finere kvarterer. Nadeem trykker på en fjernbetjening i bilen, og en gitterport åbner sig. Imens de kører bilen i garage, lukker gitterporten igen. Der holder tre andre biler i garagen.

– Er det dine biler, spørger Aylan forsigtigt.

– Ja, det er familiens biler.

Den ene bil er en BMW. Aylan er imponeret, men siger ikke noget. De går ind i huset.

Nadeem præsenterer Aylan for sin familie, som om Aylan var en rockstjerne på besøg, og alle tager godt imod ham. Nadeems kone, datter og to sønner er venlige og imødekommende. Aylan føler sig med det samme godt tilpas og slapper af i familiens selskab, da de sidder og drikker kaffe og sodavand og spiser lækre kager.

Senere følger Nadeem ham til et lille gæsteværelse i det store hus. Der er ikke noget vin-

due i værelset, men der dufter rent, og der er hyggeligt.

– Her må du bo, så længe du vil, siger Nadeem. Aylan sætter sig på sengen. Han kigger ned.

– Er der noget, du gerne vil sige? spørger Nadeem.

Aylan tager cigaræsken frem.

– Jeg tog den her fra fars kontor, siger han flovt og rækker æsken frem mod Nadeem.

Nadeem tager imod cigaræsken og åbner den. Han spærrer øjnene op, da han ser, hvad der er i den.

– Æret være Allah, udbryder han. Hvor i alverden fandt du den henne?

– I den nederste skuffe i fars skrivebord. Skuffen var låst, men jeg fandt nøglen.

– Men ... der er jo flybilletter til hele din familie.

– Ja, far havde åbenbart planlagt, at vi skulle flygte til Europa. Til Tyskland.

Nadeem tænker sig længe om. Han kigger grundigt på billetterne.

- I skulle allerede være flygtet om 14 dage. Fra Libanon. Beirut Lufthavn.

- Ja, siger Aylan. Allah ved, at jeg er meget taknemmelig for, hvad du gør for mig. Men det var min fars ønske, at familien skulle flygte til Europa. Og som du ved, bor min bedste ven i Danmark nu. Jeg må prøve at nå til Danmark. Vil du hjælpe mig med det?

- Ja, det vil jeg, svarer Nadeem og giver cigaræsken tilbage til Aylan, imens han omsorgsfuldt roder hånden rundt i Aylans hår. Han smiler og taler beroligende til ham.

- Hvis Allah vil det, skal vi nok få dig på det fly fra Beirut om 14 dage, men nu skal du prøve at få lidt søvn oven på alt det, du har været igennem, siger Nadeem og går ud ad døren med et smil.

Aylan sidder med cigaræsken i hænderne. Hvor heldig kan man være, tænker han. Jeg sidder på Nadeems gæsteværelse i ro og fred. Her er lunt og trygt. Jeg har lige spist mig mæt. Jeg har en

blød seng at sove i. Min fars betroede kollega hjælper mig. Han vil mig det godt, og i hænderne foran mig har jeg en cigaræske fuld af penge og flybilletter.

Aylan har aldrig set så mange penge før. Der er flere, end han kan forstå. Hvad skal han gøre med dem? På en måde vil han slet ikke have alle de penge. Han er bange for at have dem, fordi han ved, at i krig gælder alle kneb, og mange vil slå ham ihjel for at få fat i så mange penge. Han kigger nærmere på flybilletterne. Pludselig går det op for ham, hvad hans forældre egentlig har haft af hemmeligheder for ham og hans søstre. Han er helt forstenet. Fem flybilletter fra Beirut til Hamborg i Tyskland. En til mor. Han kigger grundigt på mors billet. En til far. Aylan stryger fingeren hen over sin fars navn på billetten. En til hver af hans søstre og en til ham selv. Så bryder han sammen igen. Græder højlydt. Hulker og hulker. Aylan lægger sig grædende på sengen, trækker benene op under sig og hulker utrøsteligt.

Efter noget tid falder han til ro og ligger bare og stirrer ud i luften. Jeg skal med den flyver fra Beirut om 14 dage. Om ikke andet så for at ære min familie, tænker han og lukker øjnene.

Achmed

Achmed spiller computer. Det er et krigsspil. Han skyder vildt omkring sig og dræber alt, hvad der bare minder om fjender. Indimellem ryger der et par uskyldige. Det er han ligeglad med. Han er bekymret for Aylan, fordi han ikke har svaret på den seneste sms, han har skrevet til ham. Så nu kan det hele også bare være lige meget. Nu skal der smadres nogle bad guys på computeren.

– Aaachmeed, råber mor. Kom og spis.

Achmed svarer ikke, men for en gangs skyld rejser han sig bare med det samme og går ud i køkkenet.

Mor bliver glad og virker overrasket. Som om hun tænker, at der er noget galt. Det er der også, tænker Achmed. Der er rigtig meget galt, men

han gider ikke tale om det. Hun har lavet fatta, en af Achmeds yndlingsretter fra Syrien. Det er kylling i yoghurt dressing med ris og fladbrød. Far og Ibrahim kommer også og sætter sig. Ibrahim fortæller en masse om skolen og sine nye venner. Han startede i skole en uge før Achmed, så der er meget at fortælle. Det lyder, som om det går ham rigtig godt. Han er glad for sine lærere, og der er mange af børnene, som gerne vil lege med ham. Efter en uge i skole har Ibrahim lært mere dansk, end han lærte i de tre første måneder, de var i Danmark. Det gør Achmed virkelig glad, at det går Ibrahim godt. Hjemme i Syrien ville han være blevet jaloux på sin bror, hvis det gik Ibrahim bedre end ham selv. I Danmark er det på en måde anderledes. Det er vigtigt for Aylan, at hele familien klarer sig godt. Og jo bedre det går for Ibrahim, desto mindre skal Achmed gøre for ham. I øvrigt er han bare lykkelig for, at familien er i live.

– Bismillah! siger far.

– Bismillah! gentager de andre omkring bordet.

Så spiser de. Ibrahim bliver ved med at for-tælle begejstret om sine oplevelser i skolen. De griner alle sammen, og det føles dejligt. Achmed glemmer bekymringerne for en stund, og det er rart. De hjælper mor med at tage ud af bordet, og så går Ibrahim, far og Achmed ind i sofaen, imens mor rydder resten op. De taler om onkel fra Damaskus. Han var altid så festlig. Han grinede og fortalte sjove historier. De husker tilbage på familiefester, hvor alle var der. De taler om bedstemor og bedstefar og alle de andre. Det er virkelig dejligt. Så kommer mor med te og kager. Mor og far ryger vandpibe. Det dufter skønt. Fars vandpibe er med æblesmag, og mors er med vandmelon. De fjoller og griner sammen. Som om de bare er en helt almindelig familie på en helt almindelig dag uden bekymringer om krig, sorg og død. Til sidst får Achmed overtalt mor og far til, at han også må prøve at ryge vandpibe. Han hoster og hoster. De griner og griner til langt ud på aftenen.

Aylan

Aylan vågner ved braget af en bombe. Hele huset ryster, og han hører en masse larm ude fra gaden. Han sætter sig fortumlet op i sengen. Klokken er lidt over tre om natten. Han hører Nadeem tale, idet han går forbi døren til gæsteværelset. Der er også andre stemmer.

– Det må være en bilbombe, hører han Nadeem sige.

Aylan rejser sig og tager tøj på. Han går ud af gæsteværelset og i retning af stemmerne. Hele familien er samlet ved husets hoveddør, og Nadeem er på vej ud på gaden. Der sniger sig røg op imellem bygningerne længere nede ad gaden. Nadeem nikker og rækker tommelfingeren i vejret tilbage mod familien og Aylan. Som om

han gættede rigtigt. Det var en bilbombe. Andre familier er også vågnet af braget på vejen, og de voksne mænd er på vej ud. Det er noget familiens overhoved gør, tænker Aylan. Beskytter familien. Går forrest og står på mål for familien. Så hører de sirener. Snart er Nadeem tilbage igen. Han skal ikke blandes ind i det. De lukker døren og venter.

De sidder længe i køkkenet og snakker sammen. En time eller to. Aylan er ikke sikker. Så bliver han træt og går til ro igen. Han ligger og kigger op i loftet.

– Gid alt var, som da Achmed var her, hvisker han for sig selv. Gid vi skulle i skole i morgen. Lære vers fra koranen udenad. Bare lære i timerne og være sammen i frikvartererne.

De følgende dage bruger Aylan på at forberede sin flugt til Libanon. Der er bestilt id-papirer og pas til ham.

Han har fået et bedetæppe. Han har ikke bedt siden natten efter, at han mistede sin familie. Normalt beder han tre gange om dagen. Han

lægger forsigtigt bedetæppet ud foran sig. Det er rigtig fint. Håndvævet med røde, grønne og sorte mønstre. Det giver ham ro at bede. Han bliver glad af det. Han beder for sin familie, for Nadeem og hans familie, for Achmed og hans familie, og for at han skal lykkes med sin flugt. Tre gange om dagen.

Så snart Nadeem er hjemme fra arbejde, taler de om flugten. Tit sidder de i køkkenet, så laver Nadeems kone, Larissa, lækker aftensmad og små snacks til de sene aftentimer.

– Sikke nemt det er at få erstattet sine personlige papirer, når man har masser af penge, siger Aylan og griner til Nadeem.

– Rigmand! siger Nadeem.

– Ja, Allah har smilet til mig. Jeg er ham evigt taknemmelig.

Nadeem rejser sig, og som så mange gange før roder han hånden rundt i Aylans hår.

– Hey, lad min rigmandsfrisur være i fred.

– Luksusdreng!

Nadeem rejser sig fra bordet og stiller sig op ad køkkenbordet med front mod Aylan. Så bliver han alvorlig og kigger ham i øjnene.

– Du skal af sted hurtigst muligt, Aylan. Der er kun ti dage til dit fly går, og du ved ikke, hvilke farer du kan komme ud for.

Smilet forsvinder fra Aylans ansigt, og han bliver stille. Han kigger ned i spisebordet. Han ved godt, at de skal sige farvel meget snart. Lige så snart papirerne kommer, må han af sted.

– Men én ting har vi endnu ikke talt om, Aylan, siger Nadeem alvorligt.

Aylan kigger forskrækket op, som om rejsen er ved at blive aflyst.

– Man må ikke rejse alene til Libanon, når man er under 18 år. Og vi kan ikke rigtig lyve om din alder. Men hvis du viser dem adressen på den her familie, Nadeem rækker Aylan et visitkort, så er jeg ret sikker på, at de alligevel lader dig slippe igennem. Det er en velanset familie i Beirut.

- Jeg ved ikke, hvordan jeg skal takke dig, Nadeem. Uden dig og din familie var jeg aldrig nået så langt.

- Du skal ikke takke mig. Tak Allah for hans barmhjertighed, og det vil gå dig godt.

Achmed

Achmed sidder i klassen. Han læser om den franske revolution på en arabisk hjemmeside. Det er ret spændende, men det er svært at læse. Det er skrevet i et sprog for voksne. Han kan forstå noget ud fra billederne, og indimellem taler han med læreren om det, men det er også svært, når han ikke kan så meget dansk endnu. I øvrigt var det meningen, at han skulle fremlægge om Frankrig, ikke om den franske revolution, men der var noget tiltrækkende ved emnet, som han ikke kunne slippe igen. Syrien er jo midt i en revolution. Kunne Syrien blive ligesom Frankrig en dag? Med fred og demokrati?

Malaika sidder og kigger på billederne i en børnebog om seværdigheder i Paris. For hver

dag, der er gået, er han kommet til at holde mere og mere af hende. Ikke kæresteagtigt, bare som en god ven. Hun griner meget. Og så er der bare noget spændende ved hendes måde at være på og den der mørke hud og det sorte, krusede hår.

Han læser om stormen på Bastillen, som er begyndelsen på den franske revolution. Han kender alt til begyndelsen på den syriske revolution, og selvom de egentlig ikke minder om hinanden, så handler begge revolutioner om, at folket ønsker at vælte en diktator. Men hvis al-Assad bliver ved magten, så er det jo ikke en rigtig revolution. Så er alt bare som før. Og så er alle de liv spildt. Så mange mennesker dræbt, uden at der kommer til at ske forandringer. Det er næsten ikke til at bære. I en af bøgerne er der et billede af en franskmand, en frihedskæmper, der ligger med hoved og hals i guillotinen. Det er lige før, han skal have hugget hovedet af. Mange blev henrettet sådan under revolutionen i Frankrig. Men de fik da i det mindste

noget ud af det til sidst. Folket fik magten. Folket fik demokrati.

– Fru lærer?

– Achmed, du behøver ikke kalde mig fru lærer. Her er jeg bare Camilla. Det er så formelt at sige fru. Det bruger vi ikke i Danmark.

– Okay, okay, Camilla, men det er mærk'lig. Du lærer. Du fru lærer. Jai ikk' forsto, jai må si' Camilla.

– Det må du vende dig til. Ellers får du tæsk, siger Camilla med et skælmsk smil.

– Så jeg ring' politi! Du må ikk' det, siger Achmed. Han griner og ryster på hovedet. Du, Camilla. Jeg gå på toilet nu, okay?

Skørt, tænker Achmed, at man som lærer kan blive fyret for at slå eleverne. Eleverne har sgu da fortjent en lussing en gang imellem. Han skal slet ikke noget på toilettet. Han trænger bare lige til at skrive til Aylan. Han kan mærke på Camilla, at hun godt ved det. Hun er ligeglad. De er virkelig seje, de danske lærere. De forstår

alt ved et barn, og de prøver på at få alle børn til at føle sig glade i skolen.

Hej Aylan! Hvordan går det? Tænker på dig. Håber du finder en løsning. Du skal vide, at vi tager varmt imod dig, hvis du kommer til Danmark. Du kan bo hos os. Må Allah være med dig, Achmed

Aylan må ikke være i tvivl om, at vi er der for ham, tænker Achmed.

Aylan

Få dage senere ankommer et bud til Nadeems adresse med Aylans pas, id-kort og nogle andre papirer. Det hele bliver udleveret personligt til Aylan.

Så snart Nadeem er hjemme fra arbejde, gør de alting klar til, at Aylan kan tage af sted. De har aftalt, at så snart papirerne er kommet, skal han hurtigst muligt med bussen til Libanon, så han har mest mulig tid til at nå i lufthavnen i Beirut. Også hvis der skulle opstå problemer undervejs.

– Hvad er det her for nogle papirer? spørger Achmed og rækker dem frem til Nadeem.

– Det er et turistvisum til Tyskland. Så er der ingen, der spørger om noget i lufthavnen i Hamborg.

– Kan jeg så bare gå lige ind i Tyskland igennem lufthavnen?

– Nemlig, men nu skal du af sted.

– Lige nu?

– Ja, der er ingen tid at spille.

– Men jeg ... jeg kommer til at savne dig. Savne jer.

Nadeem holder om Aylan.

– Må Allah belønne dig, Nadeem. Jeg er dig evig taknemmelig, siger Aylan.

Rygsækken er klar. Den har været pakket i flere dage. Nu må han af sted hurtigst muligt. Han var faktisk også begyndt at blive lidt rastløs. Der var ikke rigtigt mere, han kunne forberede til rejsen. Han har skrevet til Achmed og fortalt om flybilletterne og pengene. De mange sms'er imellem ham og Achmed har overbevist ham om, at han vil blive hentet i Hamborg af Achmed og hans far. Den aftale er på plads. Vi ses snart i Tyskland, har Achmed skrevet flere gange.

Der er syv dage til flyet går fra Beirut.

Nadeem og Larissa kører Aylan ned til busholdepladsen. Der er ikke rigtig nogen af dem, der siger noget i bilen. Alle er de lidt nervøse for, hvordan det hele skal gå.

Bussen er grøn. Den ser pæn ud. Ikke som nogen af de andre busser i Aleppo. Den her er renere og måske nyere. Det er nok, fordi den kører længere end de andre busser, tænker Aylan.

– Farvel, Aylan. Må Allah tage vare på dig og vise dig vejen til Danmark, siger Nadeem og rækker ham en sort kasket, hvor der står Aleppo. Så glemmer du ikke, hvor du kommer fra, siger han med et sørgmodigt smil.

Larissa græder. Hun tager fat i Aylans ansigt med begge hænder.

– Må Allah sende dig til et bedre sted. Vi vil bede for dig.

– Tak for alt, hvad I har gjort for mig. Uden jer var jeg aldrig kommet videre. Må Allah være med jer.

Så tager Aylan kasketten på, smiler til dem, svinger rygsækken over skulderen og går ind i bussen. Han græder indeni, da han vinker et sidste farvel til Nadeem og Larissa.

Bussen svinger ind på den store vej, der fører ud af Aleppo. En millionby, der er ved at blive forvandlet til en kirkegård. Mere og mere kaotisk for hver dag, der går.

Aylan hviler hovedet mod ruden og kigger ud på byen, imens bussen kører vest på mod Libanon. Vejen til frihed og et nyt hjem, men også en hjerteskrærende afsked med hans familie, og alt han har kendt i sit liv.

Ved kontrolposterne hilser chaufføren blot på vagterne og kører videre. Kø i timevis og endnu en kontrolpost. Aylan falder i søvn. Drømmer. *Far! Hvorfor er du dér? Han rækker ud efter ham. Mor! Hvor er I henne? Det varmer hans hjerte at se forældrene igen. Men I skulle ikke være rejst uden mig. Jeg har jeres billetter. Vi skulle jo rejse sammen. Vi skulle altid være sammen. Det*

lovede du, mor. Hvor er Saya og Yana? Har de det godt?

Pludselig vågner Aylan til råb og skrig.

– Allahu akbar!

Han kigger forvirret rundt i bussen, og til sin store skræk ser han flere IS-soldater bevæge sig ned igennem midtergangen. De tager alt af værdi fra samtlige passagerer, imens de råber slagord om Islamisk Stat.

Aylan er chokeret. Det var lige præcis det, der ikke måtte ske. Han roder panikslagen rundt i rygsækken efter penge, billetter, pas og id. Han når lige at stikke billetterne i kasketten og et par sedler i den ene bukselomme. Pas og id ryger i den anden bukselomme, men resten af pengene må han lade ligge i rygsækken.

En høj og bred sortklædt mand med ansigtet tildækket, så man kun kan se øjnene, står pludselig foran ham og forlanger at se hans rygsæk. Aylan tigger og beder manden om at få lov til at beholde sine ting, men lige meget hjælper det. Soldaten

tømmer rygsækken ud på sædet og putter alle Aylans penge i en pose. Resten af rygsækkens indhold er han ligeglad med. Det kaster han over på Aylan, så det ligger ud over ham.

– Lommerne! brøler han.

Aylan viser id-papirer og pas frem.

– Den anden lomme, siger han mere roligt.

– Lad mig beholde et par sedler, hr. soldat. Det er de sidste, jeg har.

Soldaten stikker ham en lussing og tager pengene. Så ser han et glimt af Aylans mobiltelefon under hans lår på bussædet.

– I Allahs navn, giv mig mobilen.

Aylan ser ingen anden udvej end at aflevere sin mobil.

– I dag har du gjort en god gerning, siger soldaten, vender sig og råber Allahu akbar. Så går han videre, som om intet er hændt.

Aylan er knust. Han synker sammen i sædet fuldstændig ødelagt. Han trækker benene op og læner sig ind mod vinduet for at skjule, at

han græder. Han hulker, så snottet løber ned i munden på ham. IS har taget alle hans penge. Nu har han ingenting. Han ved, det er slut. Han kommer ikke til Danmark uden penge. Da bussen kører videre, stopper den få minutter senere ved den officielle grænsepost til Libanon. Alle skal vise pas og id-papirer. Grænsevagten kommer frem til Aylans sæde. Aylans ansigt er forgrædt. Han viser sit pas og sine id-papirer.

– Hvorfor rejser du alene? spørger grænsevagten. Du er kun 11 år. Hvor er din mor og far?

– De døde for lidt over en uge siden.

– Hvad skal du i Libanon?

– Besøge nogle venner, siger Achmed og viser det visitkort, Nadeem har givet ham.

– Reglerne er ændret. Hvis du er syrer og vil til Libanon, skal du rejse sammen med en libaneser, eller du skal bevise, at du er turist med et visum udstedt af de syriske myndigheder. Du må ikke rejse alene. Du er under 18, siger grænsevagten.

Han ser på Aylans forgrædte ansigt uden at fortrække en mine. Ingen tegn på forståelse eller medfølelse.

– Men ... jeg har ingen at rejse med, og de eneste, der kan hjælpe mig, er denne familie i Libanon. Jeg be'r dig, hr. soldat. I Allahs navn, lad mig komme over grænsen.

Aylan folder hænderne og kigger ned i sædet og håber så inderligt, at vagten vil få medlidenhed med ham. Vagten kigger lidt rundt efter sine kollegaer i bussen.

– Ok, giv mig 100 US-dollars, så får du lov til at køre videre.

– IS har lige stjålet alt, hvad jeg ejer. Jeg be'r dig, hr. soldat. Hjælp mig! Allah vil velsigne dig. Lad mig køre med bussen ind til byen. Jeg har ingenting tilbage.

– Beklager, siger soldaten koldt og tager fat i Aylan. Der er en dreng her, vi skal have sendt tilbage sammen med de andre, råber han og trækker Aylan med ud af bussen. Uden rygsæk-

ken med madpakke, tæppe, drikkevarer og ekstra tøj.

– Min rygsæk! udbryder Aylan.

– Tag rygsækken med til ham! råber soldaten ind i bussen.

De skubber Aylan ud og trækker ham over i en militærlastbil sammen med mange andre. De er klar til at køre med det samme. Tilbage mod Syrien. De vil blive sat af i den første landsby. Der er familier med helt små børn i lastbilen, mange enlige mænd samt børn i alle aldre. Aylan er den sidste, der bliver presset ind. En klap bliver lukket bag ham, så han lige kan være der, hvis han lader armen hænge på ydersiden af lastbilen. Det er en militærlastbil, som er overdækket med en presenning, så man kun kan se bagud. De andre flygtninge i lastbilen taler om, at det hele er slut. Nogle græder. De har ikke råd til at prøve endnu et flugtforsøg. Det har Aylan heller ikke. Han kan ikke helt fatte det. Det kan ikke passe, at det bare slutter her. Der må være en

udvej, tænker han. Han kigger ud på landskabet. Han kan mærke den hede eftermiddagsvind i ansigtet, og pludselig slår det ham: De holder ikke øje med ham! Idet lastbilen starter, rejser han sig og hopper ned fra ladet. De andre siger ikke noget, og de tør heller ikke følge med ham. Heldigvis. Ellers var de nok blevet opdaget. Men denne gang smiler Allah ned til Aylan. Han lister sig om på den side af lastbilen, hvor der ikke står nogen. Ved siden af lastbilen er der en bygning, der bruges af betjentene fra grænsepolitiet. Så kommer Aylan i tanke om sidespejlet. Han går om bag lastbilen igen. Han venter til chaufføren begynder at køre fremad. Så kigger han nok ikke i spejlet mere, tænker Aylan. Samtidig med at lastbilen kører, smutter Aylan ind ad en dør i bygningen ved siden af. Rædselsslagen for at blive opdaget fortsætter han ind i et personalerum med kaffemaskine og køleskab i hjørnet og et stort bord i midten af rummet. Der hænger jakker på knager på væggen, og

der står stole rundt om bordet. Heldigvis er der ingen vinduer. Aylan stikker hånden i lommen på alle jakkerne og får samlet en god håndfuld pengesedler og mønter sammen. Han går videre igennem en dør, der fører ud på toilettet. Der er et lille vindue. Han låser døren efter sig og stiller sig op på toiletsædet. Så åbner han vinduet og kigger ud. Der er ikke nogen. Det er bagsiden af grænsekontrollen, og her er der ikke nogen overvågning. Han tager rygsækken af og skubber den ud igennem vinduet. Pludselig bliver der taget hårdt i håndtaget på toiledøren.

– Er det dig, Rashid, råber en hæs stemme efterfulgt af en hånlig latter. Skider du nu igen?

Aylan skynder sig at kravle ud igennem vinduet og lander oven i rygsækken. Han tager den på og sniger sig hen til hjørnet af bygningen. Han kigger omkring hjørnet. Der står tre soldater og taler sammen. Indimellem kigger de igennem vinduerne på bilerne, der krydser grænsen. Godkender dem og lader dem køre. Omkring 20-30 meter væk er

der en olivenlund, der strækker sig længere, end han kan se.

– Jeg må derover, hvisker han for sig selv.

Han venter på chancen. Igennem det åbne vindue til toilettet kan han høre den hæse stemme fortsætte med at råbe ad Rashid. Manden bliver mere og mere ophidset. Så stopper betjentene en af bilerne, og chaufføren bliver bedt om at stige ud. Det er hans chance. Han venter lidt endnu. De skændes. De leder efter noget under bilen. Han begynder at gå hen imod olivenlunden. Han går hurtigt, men forsigtigt, så gruset under hans fødder ikke giver for meget lyd fra sig. Hans hjerte banker hurtigere. Det SKAL lykkes! Ellers er det retur til Syrien. Han fortsætter uden at se sig tilbage. Pludselig er der en af betjentene, der råber.

– Du! Kom lige her!

Aylan fortsætter bare. Kigger stadig ikke tilbage. Han er næsten ved målet. Der bliver stadig råbt alt muligt. Han satser. Løber det sidste

stykke. Gemmer sig bag et oliventræ og kigger tilbage.

Det var ikke ham, de råbte ad. Selvom hjertet pumper som en gal, er han lettet. Han klarede det. Han er i Libanon. Han skynder sig længere ind mellem oliventræerne. Han skiftevis går og løber og en halv time senere, når han frem til en flygtningelejr.

Achmed

Hvad laver du, Aylan? Hvorfor svarer du ikke? Er du okay?

Achmed rejser sig fra stolen i køkkenet og går hvileløst rundt.

– Hvad er der galt? spørger mor.

– Aylan har ikke svaret mig siden i formiddags.

Han går ind i stuen, hvor far ser fjernsyn.

– Jeg tror, der er sket noget med Aylan. Der er noget galt, far!

– Tag det roligt. Vi kan ikke gøre mere lige nu. Han er her om syv dage ... Så hjælper vi ham, Achmed.

– Men han svarer ikke på sms.

– Måske kan han ikke svare lige nu. Han er på vej ind i Libanon, ikke?

– Jo, han er.

– Måske er der dårlig dækning der, hvor han er. Eller måske har han bare ikke tid til at svare lige nu. Du må være tålmodig, Achmed. Det er en svær situation, Aylan står i, og måske kan han bare ikke lige svare. Det betyder ikke nødvendigvis, at der er sket ham noget.

– Hvad nu, hvis vi ikke hører fra ham mere?

– Uanset hvad, Achmed, så står vi klar i lufthavnen for at tage imod ham på det aftalte tidspunkt, okay?

– Okay, far.

Aylan

Aylan sidder bag et oliventræ og spiser, imens han kigger hen imod indgangen til flygtningelejren. Han sender en kærlig tanke til Larissa, der har givet ham mad med. Frugt, brød, falafelkugler og vand. Han tænker på, om han når hele vejen til Danmark. Til Achmed. Han folder bedetæppet ud på jorden imellem træerne og sætter sig på det. Han beder mere inderligt, end han nogensinde før har gjort. Så spiser han lidt mere, drikker vand og bliver siddende på afstand af flygtningelejren gemt bag oliventræerne.

Han forestiller sig, at Achmed bor i det vildeste luksushus i Danmark med tjenere og servering af mad, frugt og drikkevarer døgnet rundt. Indtil nu har Aylan mødt så meget modstand, at det er

et mirakel, at han overhovedet stadig er i live. Først mistede han alt. Sin elskede familie. Han bekæmpede gravrøverne. Så blev han rig. Så blev han fattig igen. Ingen mobil. Så blev han næsten sendt tilbage til Syrien, og så blev han tyv.

Da han havde penge, kunne han bare rejse direkte til lufthavnen. De penge, han har stjålet, rækker kun lige til lidt at spise og drikke. Han har ikke råd til at tage bussen ind til Beirut. Det er ved at blive aften, og i morgen er der kun seks dage, til flyet letter fra Beirut Lufthavn. Hvordan skal han komme derind? Hvor langt er der? Han må prøve at finde hjælp i flygtningelejren. Gad vide, om man bare kan vade ind i en flygtningelejr? Du må ikke give op, Aylan, tænker han. Om der så er 100 kilometer til lufthavnen, så går du bare hele vejen.

Han samler sine ting og går hen imod indgangen til flygtningelejren. Der er ikke nogen vagter, så han går bare ind. Der er folk over det hele. Alle er i gang med et eller andet, og ingen lægger

mærke til Aylan. Hvide telte står helt tæt ved siden af hinanden. Der er børn, der leger, og de voksne er beskæftiget med alle mulige gøremål. En ældre mand sidder i en stol foran et telt og stirrer tomt ud i luften med en smøg imellem fingrene. Nogle af teltene er forsøgt bygget større med træplader. Alle telte ser forskellige ud, og der er brugt byggematerialer, som ikke normalt bruges til telte. Poser, betonelementer, mursten og træ i forskellig farve og form. Der er presenninger, store og små, som er kastet over reb, der er bundet fast til træer, pæle eller bygninger. Alle teltene bærer præg af, at det bare er tag over hovedet. Et sted at sove midlertidigt. Alligevel virker det, som om lejren har eksisteret længe. Måske i mange år, tænker Aylan. Han ved godt, det er syriske flygtninge, der bor her. Han er bange for at komme til at bo i sådan en flygtningelejr i årevis og ikke kunne komme derfra. Så han vil bare gerne hurtigst muligt væk igen, men han har brug for at vide,

hvordan han kommer til lufthavnen, og han har brug for et sted at sove.

Mørket er ved at sænke sig, og det er blevet køligere. Aylan er nødt til at spørge nogen om ly for natten. Det småregner. Han går hen til en flok børn, der spiller fodbold. De falder i snak. Da det er helt mørkt, spørger et par af dem, om Aylan vil med dem hjem. Han nikker og går med. De navigerer hjemmевant imellem teltene, og snart kommer de til en samling telte, der er sat sammen, så det virker som et stort telt. Der bor en stor familie med mange børn, bedsteforældre og to meget flinke og imødekommende forældre. Der er dejlig lunt i teltet. Moren rækker ham en skål dampende varm suppe. Aylan siger så lidt som muligt om sig selv. Det er svært, når man samtidig skal være høflig.

Flere af børnene er slet ikke en del af familien. De har bare fået lov til at blive. Til gengæld arbejder de alle sammen hele dagen. Store og små børn. Mor og far og bedsteforældre. Alle arbejder. De

kan lige skrabe penge sammen til dagen og vejen.

De tilbyder Aylan, at han kan få lov til at blive, hvis han vil tage et job dagen efter. Han takker for deres venlighed, men forklarer, at han skal mødes med nogen inde i Beirut.

Aylan får lov til at sove under spisebordet. Han har selv et tæppe i rygsækken. Han bruger sin trøje som hovedpude. Når han ligger der i mørket og lytter til de andre, bliver han trist. De har hinanden, tænker han. Aylan får lyst til bare at blive. Han tænker på sin mor og far og sine søstre. Han savner dem alle sammen så meget. Han kan næsten ikke klare det, og det er, som om det gør ondt et eller andet sted i kroppen, som han ikke ved, hvor er. Måske er det mit hjerte, tænker han. Det bløder så meget, at det føles, som om det forsvinder ud af min krop.

Han prøver at skubbe tankerne om sin døde familie væk, men så dukker billeder af Achmed op i stedet. Bare han nu henter mig i lufthavnen, tænker Aylan. Hvis jeg overhovedet når frem i

tide. I morgen er der kun seks dage til. Achmed har sikkert prøvet at sende 100 sms'er. Han må være meget bekymret. Men Aylan kan ikke rigtig gøre noget. Han kan ikke skrive tilbage. Kun håbe på det bedste.

Dagen efter takker han familien mange gange og går ud af lejren. Han prøver at skubbe sorgen væk. Men han er så trist, at han næsten ikke kan slæbe sig frem. Savnet af hans mor, far og søstre kræver så meget energi. Han går alligevel. Går og går. Drikker, spiser og går. I timevis. Familien fortalte ham, at der er 89 kilometer til Beirut. Nogle gange kan man være heldig at blive samlet op af en venlig mand, der gerne kører flygtninge med ind til byen. Ellers bliver han nødt til at gå hele vejen. Det vil nok tage tre dage. Mindst.

Landskabet er meget varieret. Der er lange flade strækninger med marker, så langt øjet rækker. Indimellem snor vejen sig gennem mere kuperet terræn. Han tør ikke forlade hovedvejen, for han er bange for at fare vild, så han må bare følge den

asfalterede vej. Det er varmt og hårdt at gå så langt, og Aylan har smerter i fødder og knæ. Og der er ingen flink mand, der vil samle ham op og køre ham hele vejen.

Sidst på eftermiddagen bliver han nervøs for, om han kan finde et sted at overnatte. Han er nødt til at forlade hovedvejen, mens det endnu er lyst. Han er meget omhyggelig med at huske omgivelserne, så han kan finde tilbage til hovedvejen igen. Solen er ved at gå ned, og han ved, at natten kan være rigtig kold. Oppe fra en bro ser han tre telte. Der er ingen mennesker i nærheden. Det ser skummelt ud. Slidt og beskidt. Som om teltene er blevet forladt. Han finder en sti ned fra broen og undersøger teltene nærmere. I det ene telt er der et liggeunderlag og nogle tæpper. Der er tørt. Han tager rygsækken af og sætter sig for at spise. Bagefter lægger han sig på underlaget med tæpperne over sig. Han aner ikke, hvor langt han har gået, siden han forlod flygtningelejren, men han er øm i hele kroppen,

og især fødderne gør ondt. Han har måttet holde mange pauser undervejs. Han føler sig slidt, selv om han kun har gået en enkelt dag.

Mørket har lagt sig, og han har ikke noget lys. Han plejede at bruge sin mobil til at lyse med. Snart sover han.

Med ét tager en ældre mand med virkelig dårlig ånde fat i Aylan og trækker ham op at stå.

– Hvad i Allahs navn laver du her, dit lille møgdyr. Kan du skrubbe ad helvede til!

– Undskyld, hr.! Undskyld! Jeg havde ikke noget sted at sove, og jeg troede ikke, der boede nogen i teltet. Undskyld!

– Skrub af med dig! Hvad ligner det at stjæle en gammel mands soveplads?

– Om forladelse, hr. Må jeg ikke nok få lov til at blive en enkelt nat? Jeg er på vej til Beirut. Jeg er væk i morgen tidlig. Jeg har selv mad med.

– Har du mad? Giv mig noget mad, så kan du sove derovre, siger den gamle skarpt og peger over i hjørnet af teltet.

Aylan giver den gamle mand noget mad. De taler ikke sammen, mens manden spiser. Aylan trækker sit tøj og sit tæppe ud af rygsækken. Han har ikke noget liggeunderlag, så han lægger tøjet ud på den slidte og hullede bund i teltet for ikke at komme til at fryse alt for meget. Så trækker han sit tæppe godt op om sig.

– Hvor kommer du fra, spørger den gamle mand så.

– Aleppo. Og du?

– Homs. Hvorfor skal du til Beirut?

Aylan tøver. Han tør ikke røbe noget om billetterne. Tænk, hvis de blev taget fra ham.

– Jeg skal besøge nogle venner af min familie.

– Hvorfor tager du ikke bussen?

– Jeg har ingen penge.

De taler ikke sammen mere, og snart sover Aylan igen. Han knuger pengesedlerne i hånden af frygt for, at den gamle vil prøve at stjæle dem. Kasketten sover han oven på, så ingen kan komme i nærheden af billetterne.

Aylan vågner før den gamle mand. Det første dagslys er på vej, men solen er endnu ikke stået helt op, da han er ude af teltet.

Dagen før gik han åbenbart kun omkring 25 kilometer. Det ser han på skilte, da han er på hovedvejen igen. Så der er noget at indhente.

Midt på dagen har Aylan ikke mere vand. Det er ikke stegende hedt, men det er hårdt at gå hele tiden, så han har brug for at drikke meget. Madreserverne er også ved at slippe op, efter han måtte give halvdelen af sin mad til den gamle mand. Men planen var jo også i første omgang, at han selv havde masser af penge at købe mad for. Det var, før han mødte IS. Nu er han på den.

Efter en times tid når han frem til en stor tankstation. Han går forsigtigt hen til skranken i butikken.

– Må jeg få fyldt lidt vand i min flaske? spørger Aylan.

– Nej, du kan købe en ny flaske vand. Du får ikke noget gratis her, siger den unge ekspedient.

– Okay, siger Aylan, så lad mig købe en flaske i stedet for. I det samme ser han en politibil dreje ind på tankstationen. Den ene betjent stiger ud, imens en tankpasser fylder benzin på og vasker politibilens ruder. Aylan bliver nervøs. Efter oplevelsen i bussen ved han nu, at han ikke bare må rejse ind i Libanon uden et visum. Den anden betjent går ind ad døren til butikken.

Aylan tager flasken og går mod udgangen. Hans ansigt er beskidt, og rygsækken giver indtryk af, at han er flygtning. Han styrer mod døren, men han skal forbi betjenten. Betjenten kigger undersøgende på Aylan, der kigger ned i jorden. I det Aylan skal til at gå forbi, tager betjenten fat i hans arm.

– Hov, hvad skal du? spørger betjenten.

– Jeg skal gå, svarer Aylan.

– Har du visum til at rejse i Libanon, lille knægt?

Så lyder der et ordentligt brag, og en skraldespand vælter. En bil gasser voldsomt op og er på

vej ud fra tankstationen. Betjenten udenfor råber og skriger og trækker sit våben.

– Bliv her! siger betjenten til Aylan og løber ud af butikken.

Ekspedienten løber efter betjentene. Der lyder to skud, men flugtbilen slipper væk.

Aylan er alene i butikken. Han skynder sig at tage en ekstra dunk vand, lidt frugt og et stykke chokolade og løber så ud i baglokalet. Han stormer igennem lokalet og finder tank-stationens bagdør. Tankstationens bagside støder op til et lille skovområde. Han kravler let over hegnet og løber ind mellem træerne. Så er han ude af syne for politiet og ekspedienten, hvis de skulle komme efter ham. Han småløber i samme retning som før, men han tør ikke gå ud på hovedvejen lige med det samme af frygt for, at betjentene vil lede efter ham, finde ham og sende ham tilbage til Syrien.

Efter sin tredje nat i Libanon i en lade ved en stor gård vågner Aylan igen tidligt. Han regner

med at nå frem til Beirut Lufthavn i løbet af dagen, så han er ved godt mod. Selvom tøjet er beskidt som ansigtet, hænderne og resten af hans krop. Selvom han har konstant ondt i fødderne, benene og ryggen. Selvom smerten over tabet af familien knuger hans hjerte. Selvom han er frygtelig ensom og ikke ved, hvordan man rejser med et fly alene til Tyskland. Selvom han ikke aner, om Achmed og hans far stadig vil stå og vente i lufthavnen, fordi han ikke længere har kontakt med dem, så føles hvert skridt alligevel lettere end før. Han skal nok klare det!

Aylan finder igen frem til hovedvejen. Han tænker, at politiet ikke længere kører rundt og leder efter ham. De har nok meget andet at tage sig til. Det er endnu mørkt, og der er stadig et stykke tid, til solen står op.

Efter en halv times tid vandring langs hovedvejen ser han et skilt, hvor der står 32 kilometer til Beirut. Men det er ikke den snart overståede vandring, der glæder ham mest.

Det er ikonet på skiltet. Den lille tegning gør ham glad. En flyver, der letter. Aylan folder hænderne og kigger op imod de sorte skyer på himlen, takker Allah og sender sine varmeste tanker til sin far, mor og søstre. Til sidst hvisker han:

– Vi ses snart, Achmed.

Trafikken bliver tættere, og flere butikker skyder frem, i takt med at Aylan kommer tættere på byens centrum. For hvert skilt han ser med en flyver, bliver han fyldt med håb.

Efter mange hårde timers vandring står Aylan endelig foran lufthavnen. Det er tidlig aften, og han er fuldkommen udmattet. Han tager kasketten af og tjekker billetterne. De er der endnu. Alle fem. På med kasketten igen. Så går han ind i forhallen. Der er tre dage, til han skal rejse. Det virker som lang tid, men det kan umuligt være værre at vente end at gå på landevejen alene i tre dage.

Der er rent og pænt overalt i lufthavnsbygningen. Aylan føler meget hurtigt, at han ikke

passer ind. Folk kigger efter ham på en ubehagelig måde. Aylan forstår ikke rigtig hvorfor.

Det er svært at finde et sted, hvor han bare kan få lov at være i fred uden at blive lagt mærke til. Hver gang han ser en vagt eller bare noget, der minder om en uniform, kigger han straks væk og går i en anden retning.

Han finder et toilet og sætter sig ind i en af toiletbåsene og låser døren efter sig. Der sidder han i timevis og stirrer tomt ud i luften. Pludselig kommer han i tanke om det familiefoto, han tog med fra sin fars kontor. Han tager det frem fra bunden af tasken og kigger længe på det. Så lukker han øjnene og lader tankerne få frit løb. Men det hele kører rundt i hovedet på ham. Buldrende tanker drøner rundt som et tog uden stationer. Han forestiller sig, at han sidder i toget og kigger ud ad vinduet. Der ser han den ene forfærdelige situation efter den anden fra sit liv.

Han falder i en dyb søvn, totalt udmattet.

Pludselig banker det hårdt på døren. Aylan vågner med et sæt.

– Rengøring! Alle ud! Rengøring!

Han skynder sig at trække ud i toilettet, tage rygsækken på og gå ud ad døren. Han kaster et hurtigt blik på rengøringsdamen, der kigger på Aylan, som om han var en forbryder. Han vasker ikke hænder, bukker bare nakken ydmygt og skynder sig ud fra toilettet.

I timevis sniger Aylan sig hvileløst rundt i lufthavnen. Uønsket, forfulgt, hjemløs. De fordømmende blikke fortsætter. Han søger tilflugt på et andet toilet. Væk fra blikkene. Men selvom blikkene er slemme, så er det ikke det værste. Tankerne og ensomheden er værst. Savnet af familien. Savnet gnaver i ham som glubske rotter. At være alene med sorgen over, at de aldrig kommer tilbage. Savnet og sorgen kryber rundt i ham og efterlader smerte overalt i kroppen. Minut efter minut. Time efter time. Nat efter nat. Morgen efter morgen. Dag efter dag.

Aylan falder igen i søvn. Endnu en nat siddende på et toilet.

Achmed

– Tror du, han er med, far? Vi har ikke hørt fra ham i en uge.

– Jeg ved det ikke, Achmed. Jeg håber det.

De sidder i bilen på vej til Hamborg. Om lidt krydser de grænsen til Tyskland. De har lånt en bil, selvom far endnu ikke har dansk kørekort. Far må slet ikke køre bil i hverken Danmark eller Tyskland, men det er lige meget. Der er visse ting her i livet, der er vigtigere end ens egen sikkerhed, havde far sagt, da de kørte hjemmefra.

– Hvad sker der, hvis de stopper os ved grænsen? spørger Achmed.

– Så får vi ikke lov til at fortsætte. Jeg har ikke et lovligt kørekort.

– Bli'r vi så sendt hjem til Syrien?

– Nej, vi har jo fået opholdstilladelse i Danmark. Måske får vi en bøde, og så får vi ikke lov til at rejse videre.

– Hvad så med Aylan?

– Så må han søge asyl i Tyskland. Vi må ikke tage Aylan med til Danmark. Han skal søge asyl i det første land, han kommer til i Europa, og det er jo Tyskland.

– Så bli'r vi jo menneskesmuglere, far!

– Ja, hvis Aylan er med flyet, og vi tager ham med over grænsen til Danmark, så har vi jo smuglet ham ind i Danmark.

– Men far, er vi så onde ligesom nogle af de smuglere i Syrien?

Achmeds far smiler og kigger over på Achmed, der sidder ved siden af på forsædet.

– Nej, vi er ikke onde.

Aylan

Denne gang vågner Aylan af sig selv. Der er helt mørkt. Han aner ikke, hvad klokken er, eller om det er nat eller dag. Han har ikke lyst til at gå ud fra toilettet og modtage de fordømmende blikke, så hellere sidde alene på toilettet. Idet han bevæger sig lidt, tænder lyset. Så kommer han til at kigge på sine hænder. De er meget beskidte. Han åbner forsigtigt døren til toilettet og kigger ud. Der er ikke nogen. Han tager ryg-sækken af og stiller den foran sig. Kigger sig i spejlet. Og så forstår han pludselig, hvorfor folk har kigget sådan på ham. Han er fuldstændig sværtet til i ansigtet med jord og støv. Hans hår er uglet og helt stift af snavs. Han ligner et af de forældreløse gadebørn, han altid selv så lidt ned på, da han boede i Aleppo.

Især fordi han kunne lugte dem, hvis de kom lidt for tæt på ham. De lugtede næsten altid forfærdeligt. En blanding af tis og stanken fra en gammel skraldespand, der har stået i direkte sol. Han tager trøjen af og vasker overkroppen og ansigtet grundigt med sæbe fra beholderen, der hænger på væggen ved håndvasken. Så skyller han håret, kommer sæbe i og skyller det igen. For en gangs skyld er det rigtig dejligt at blive vasket. Snart føler han sig som et nyt menneske. På med ren T-shirt og trøje. Han pudser skoene, der er godt slidte, med lidt vådt papir.

Aylan går hen til døren ud til forhallen i lufthavnen. Han skal lige have et hurtigt kig. Der er stille, og mørket bag vinduerne ud til landingsbanen fortæller, at det stadig er nat. Nogle få mennesker går forbi ude i den store forhal, andre sidder og sover rundt omkring i stole eller på gulvet. Tilbage til håndvasken. Han vasker sig forneden og trækker i rene underbukser, skifter strømper og tager de nye

cowboybukser på, som han fik af Larissa. Så er han klar. Han smider det gamle tøj i skralde-spanden og kigger sig i spejlet igen.

I mange timer står Aylan bare og ser flyene lette og lande i mørket. Folk myldrer ind og ud af flyene. Han har aldrig før spekuleret på, at der er så mange mennesker, der flyver hele tiden. Folk render frem og tilbage, ind og ud af flyene. Det er bedre at stå og kigge på flyene end at sidde på toilettet. På en måde flyver hans tanker et andet sted hen. Tiden går hurtigere, og det er mere sorgløst at stå her. Langsomt bliver det lyst. Igennem lufthavnens enorme vinduer ser han solen stå op. Han lægger mærke til, at folk ikke kigger så meget efter ham mere. De, der ser på ham, er ligeglade med ham nu. Det er en stor lettelse.

Pludselig kan han mærke sulten. Den har været der i lang tid, men han havde næsten glemt den. Han har kun penge til vand og små snacks. Det må holde to dage mere. Hele dagen går med at

være sulten og gå rundt og tænke på, hvordan han får pengene og maden til at række så langt som muligt.

Pludselig er der en vagt, der griber fat i armen på ham.

– Hvad laver du her helt alene? spørger vagten.

– Min mor er på toilettet. Hun kommer om lidt, svarer Aylan så hurtigt, at han ikke selv forstår, hvor det kom fra.

Vagten giver slip på ham og går videre.

Pyha, tænker Achmed. Jeg må være mere forsigtigt.

Han går ind på et af toiletterne igen. Men det er forfærdeligt at være alene med alle tankerne. Rotterne gnaver. Han får hjertebanken. Det banker så voldsomt i hans brystkasse, at det føles, som om hjertet vil slå sig selv ud af kroppen på ham.

Aylan vågner ved, at en person åbner døren ind til toilettet ved siden af. Lidt efter trækker personen ud og forlader toilettet.

Allerede ved middagstid dagen efter har han ikke mere mad. Han har to halvliters vandflasker tilbage. De skal række til næste dag kl. 14, hvor hans fly går.

Aylans hjerte er tæt på at bryde. Han kan ikke være alene med sorgen mere. Han må snakke med nogen. Han er så bange for, at Achmed ikke er der for at hente ham. Bange for at skulle gå om bord på flyet helt alene.

Men tiden går, og hjertet slår videre.

Dagen for afrejse kommer. Han går til check-in. Bliver stoppet. Han viser sin billet og går ind i gaten på vej ud til flyet.

– Hey, vent du der. Stop! En mand råber bag ham.

Aylan begynder at løbe. Ud mod flyet. Løber alt, hvad han kan. Nej! tænker han, jeg er så tæt på nu. Lad mig gå. Han løber forbi andre passagerer, der kigger undrende på ham. Nu har de mig, tænker han. Jeg kan ikke løbe andre steder hen end til flyet.

I indgangen til flyet står en stewardesse og spærrer for ham. Aylan stopper op. Giver op og lader sig falde ned på knæ.

– Stop, dreng! hører han en vagt råbe. Du har glemt din rygsæk. Her, min ven, siger vagten venligt og hjælper Aylan på benene igen.

– T ... t ... tak, får Aylan fremstammet og er igen på benene. Han tager sin rygsæk og vinker til vagten, da han går om bord på flyet.

Han sætter sig i flysædet. Flere og flere passagerer kommer ind. Det virker, som om flyet er fuldt booket. Aylan kigger nervøst rundt. Ingen mistænksomme øjne. Alle virker afslappede og i godt humør.

Han retter ryggen og kigger hen imod vinduet. Så går det op for ham, at pladserne ved siden af ham ikke bliver besat. Han har ikke skænket det en tanke før nu. Han trækker de fire andre flybilletter ud af kasketten og ser på dem. Det passer med flysæderne. To pladser ved siden af hans sæde hen imod vinduet. Og to pladser

på den anden side af midtergangen. Han tjekker, hvor mor skulle have siddet. Far. Saya. Yana. Han er som forstenet. Han forsøger at bevare roen. Et bristet hjerte. Aylan lukker øjnene og forsøger at forestille sig, at de stadig er i live. Hvad ville de mon tale sammen om nu?

Pludselig bliver han trykket tilbage i sædet. Flyet accelererer voldsomt hen ad landingsbanen. Og letter. Han lader sit indre kaos være kaos. Mærker bare, hvordan det trykker i ørerne, og hvordan hans krop bliver suget ned imod jorden, imens flyet arbejder sig opad. Det holder følelserne på afstand et øjeblik. Men så er de tilbage igen, og han er lige ved at bryde ud i hulkende gråd. Han må tage sig sammen. Holde på det. Hvis han giver slip nu, så falder han helt sammen. En tåre bryder frem. Han skynder sig at tørre den væk, kigger rundt for at se, om nogen så det. En lille pige kigger på ham, men det er, som om hun ser igennem ham. Som om hun slet ikke kan fokusere på noget. Hendes øjne er døde.

Bombet til tomhed. Han smiler til hende. Ingen reaktion.

Inden længe sover han. En dyb og drømmeløs søvn. Den udmattedes søvn.

Achmed

Far drikker kaffe. Achmed har fået en cola og en sandwich. Han er hverken tørstig eller sulten, men et eller andet skal de jo lave, mens de venter. Der er tyve minutter til Aylans fly lander. Achmed er utålmodig og nervøs. Han forsøger at koncentrere sig om at kigge på alle de mennesker, der myldrer rundt i ankomsthallen. Han ser på fly, der letter. Fly, der kører rundt på landingsbanerne. Så hænger han lidt ud i en lænestol.

Gad vide om Aylan ser anderledes ud efter alt det, der er sket? Om deres venskab er det samme? Måske har det ændret noget, at Aylan har oplevet så mange forfærdelige ting? Når han tænker på, at der er sket så meget for dem begge to, samtidig med at der kun er gået omkring tre

måneder, siden de sagde farvel til hinanden i murbrokkerne ved Achmeds gamle hjem, så virker det hele meget mærkeligt. Uvirkeligt. Som om de har levet to hele liv hver for sig på kort tid. Hvis Aylan er med flyet, så skal de starte et helt nyt liv. Sammen.

Det giver et sug i maven, da Achmed ser på lystavlen, at flyet fra Beirut er landet. Han går over til glasruden, hvor han kan se ind til transportbåndet, der fører kufferter rundt. Det står stille, og det er tomt. Måske er Achmed i lufthavnen nu. Det er næsten ikke til at tro. Måske er han der ikke. Achmed synes, der går en evighed. Så dukker de første passagerer op bag glasruden. En flok med arabisk udseende.

– Er han med, hvisker Achmed stille for sig selv, imens hans øjne søger febrilsk rundt imellem de nyankomne passagerer.

– Dér er han, far! Nej, det var en, der lignede ham.

Far er tavs, som om han næsten ikke tør tro på,

at Aylan skulle være ankommet.

Pludselig kommer en dreng gående i retning mod glasruden. Han kigger søgende mod Achmed og far.

– Det er ham, far! siger Achmed og hopper op og ned i glædesrus. Det er Aylan!

Achmed græder af glæde, og selv far får tårer i øjnene.

Kun Aylan græder ikke.

Aylan og Achmed

Er det virkelig rigtigt, det jeg ser? tænker Aylan. Er det Achmed og hans far, der står der bag glasruden? Aylan tør næsten ikke tro det. Efter alt det han har været igennem. Han går tøvende hen til glasruden, hvor Achmed står og hop-per. Achmed sætter en hånd på glasruden, og langsomt går det op for Aylan, at han har klaret det. Han er fremme. I sikkerhed. Han smiler skævt til Achmed og fører sin hånd op på glasruden.

– Far! Det er ham! Det er Aylan! råber Achmed igen. Velkommen til Europa, min bedste ven i hele verden. Kom nu ind til os!

Aylan kan ikke høre, hvad Achmed råber. Han går hen til tolden, og da han ikke har nogen bagage

med, kan han gå lige igennem. Aylan og Achmed går hinanden i møde.

Tak for billetterne, far, tænker Aylan og krammer Achmed, da de to drenge endelig står over for hinanden. Jeg er fremme nu. Jeg er hos Achmed. Alt skal nok blive godt.

